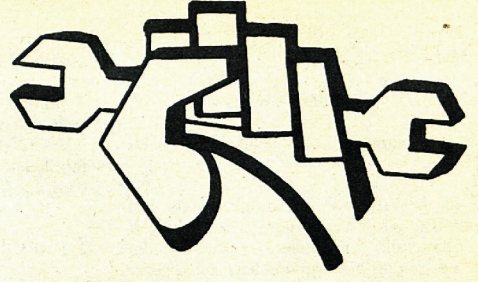

DEVİRİMCİ İŞÇİ

Sayı 9

EKİM/KASIM 1980

1-DM

ZORBA GENERALLER DE ŞAHİN YANINA!

FAŞİST CUNTA DA DEFOLUP GİDECEK,

ZAFER HALKIN OLACAK!

Sevgili-yoksul halklarımız! Biz, kendilerini işçi sınıfının ve emekçi halklarımızın kurtuluşuna adanmış devrimciler olarak and içeriz ki, hiç bir güç, hiç bir tehdit, hiç bir zorbalık bizi bütün emekçi halklarımızın kurtuluşuna giden devrimci yolumuza asla döndüremeyecektir. Sömürücü zalimlere ve onların zorba diktatörlerine karşı sonuna kadar savaşacağız. Başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi yoksul halkımızın haklarına ve özgürlüklerine yönelen faşist saldırılara karşı kanımızın son damlasına kadar savaşacağız. Halklarımızın kaderine ve geleceğine el koyan cuntalarına da defolup gitmesi için, halklarımızın kendi geleceğine ve kendi kaderine sahip çıkmasını sağlayabilmek için, bu anlamdaki bir gerçek demokrasiyi kurmak için yılmadan sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Bütün işçileri, bütün köylüleri, bütün emekçi ve yoksul halklarımızı ve demokrasiden, özgürlüklerden yana herkesi, bütün bir halkı aşağılık köleler haline getirmek isteyen faşist cuntaya karşı mücadele etmeye ve halkın kendi geleceğini ve kendi kaderini belirleme hakkına sahip çıkmaya çağırıyoruz. Halkın ekonomik-demokratik ve siyasi hak ve özgürlüklerine tümüyle el koyan faşist cuntaya hayır demeye, işçilerin ve emekçilerin haklarına özgürlüklerine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Gün Direnme ve Savaşma Günüdür

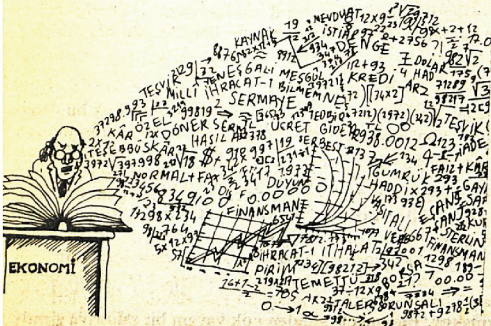
EKONOMİ POLİTİK NEDİR ??

ÜRETİM BÖLÜŞÜM DEĞİŞİM TÜKETİM

Bu dört konuyla uğraşan bilim dalına EKONOMİ POLİTİK DENİR.

Biz işçilere ilk bakışta zor ve karışık bir iş gibi gelir ekonomi. Bu yüzden pek uğraşmak karışık istemeyiz ekonomik meselelere. Bu yanlış davranışımız ise en çok bizi sömürülenlerin işine gelir. Oysa sömürünün ne olduğunu çok iyi bilmesi gereken bizler ekonomi öğrenmenin kesinlikle faydası çoktur. Patronlarda kendi sömürülerini gizlemek için parayla tuttukları sözde iktisatçılara akıl almaz saptırmalarla dolu - EKONOMİ - adı altında yalanlar söylerler, kitaplar yazdırırlar.

Biz işçilerin ekonomi politikten beklediğimiz şeyler patronların ekonomiden beklediği şeyler birbirine taban tabana zıttır. Biz toplumların nasıl değiştiğini, dolayısıyla içinde yaşadığımız baskı ve sömürü düzeninin nasıl değişeceğini öğrenmek isterken, onlar bu düzen nasıl devam eder? sorusunun cevabını ararlar ekonominin içinde.

EKONOMİ POLİTİK İŞÇİ SINIFININ BİLİMİDİR.

Şimdide ekonomi politığın konusunu teşkil eden kavramları inceleyelim.

ÜRETİM NEDİR ?

Biz insanlar yaşamak için bazı ihtiyaçlarımızı gidermek zorundayız. Karnımızı doyurmak için yiyecek maddelerine, giyinmek için kumaşa, deriye, elbiseye barınmak için tahta çimento kullanıp ev yapmaya zorunluuz. Ayrıca bir takım toplumsal ihtiyaçlarımızda var. Yol, su, köprü, elektrik, cadde gibi, yaşamamız için kullanırız, TÜKETİRİZ. Ama tükettiğimiz maddi ihtiyaçları tabiatta hazır bulamayız. Bu yüzden tabiatı değiştirmek kendimizi yararlı hale getirmek zorundayız. Yer altında çıkarığımız, çeşitli aletler, makineler yaparız. Çeşitli kimyasal maddelerden ilaç, pamuktan kumaş, akarsuların önüne barajlar kurup elektrik elde ederiz.

İşte MADDİ İHTİYAÇLARIMIZI KARŞILAMAK ÜZERE TABİATTAKİ MADDELERİ: KENDİMİZE YARARLI HALE GETİRME İŞLEMİMİZE ÜRETİM DENİR. Üretim sonunda ortaya çıkan maddelere ÜRÜN denir.

Bir ürünün meydana gelebilmesi için,

1- ÜRETİM ARAÇLARI

2- EMEKÇİLER

3- ÜRETİM ALIŞKANLIĞI

ÜRETİCİ GÜÇLER GEREKLİDİR.

1- ÜRETİM ARAÇLARI NEDİR.

Tabiatın çıkarılan ve hammadde olarak kullanılan her türlü servet demir, kömür, petrol, bu maddeleri işlerken kullandığımız araç gereçler, makineler, fabrikalar, yollar, taşıma araçları, satış mağazaları, bankalar her türlü tesisler ÜRETİM ARAÇLARIDIR.

2- EMEKÇİ KİMDİR ?

Üretim araçlarını, toprağı, makineleri Fabrikaları olduğu gibi kendi haline bırakırsak hiç birşey üretmezler. Çünkü üretim araçları cansızdır. İnsanlar tarafından harekete geçirilmeyen hiç bir makina ürün çıkartamaz. Emegini harcayarak ürün üreten, hayatını çalışarak kazanan ve başkalarını sömürmeden yaşayan insanlara EMEKÇİ - denir.

3- ÜRETİM ALIŞKANLIĞI NEDİR?

Üretim yapılabilmesi için iş becerisi, işbilgisi, başka bir tabirle üretim teknolojisi gereklidir. Hiç bilmediğimiz bir makinenin başına geçerek üretim yapabiliyoruz?

Bu tecrübeler insanogluına kuşaktan kuşağa iletilen ve her biri iş içerisinde öğrenilen bilgilerdir.

Toparlarsak 1- Üretim araçları 2- Emekçiler 3- Üretim alışkanlığı yani ÜRETİCİ GÜÇLER olmadan ÜRETİM olmaz.

ÜRETİCİ GÜÇLER DEĞİŞKENDİR.

resim s. 44 (ilk insanın toprağı sürmesi) /topra.süren traktör)

Kullandığımız eşyalara bir göz atalım. Televizyon, buzdolabı, araba, çevremize baktığımızda, Autobahnlar, gökdelenler, çift katlı otobüsler saatte 200 km hızla giden trenler. Bir çoğumuzun kendi yaşamında bile şahit olduğu bir süre evvel olmayan ama şimdi kullandığımız eşyalar, ihtiyaçlarımız sürekli olarak değişiyor. Buna bağlı olarak kullandığımız ihtiyaç maddeleri gelişiyor, çoğalıyor. Üretim yaparken de çok gelişmiş makineler

elektronik aletler kullanılıyor, hiç birimiz fabrikalarda elle üretim yapmıyoruz artık. Hele hele çok eskileri düşünürsek gelişimin nasıl baş döndürücü bir hızla, hiç bir engel tanımadan sürüp gittiğini görürüz.

Buna bağli olarak üretim yapan insanların emekçilerinde üretim yetenekleri, bilgi ve tecrübeleri sürekli artmaktadır. Öyleyse diyebilirizki ÜRETİCİ GÜÇLER DEĞİŞKENDİR. Durmadan gelişirler ilerlerler, öyleki bu ilerleme tüm dünyanın değişmesinin, toplumların yapılarının altüst oluşlarının engel tanımayan itici gücüdür. Nasıldı? Buna geçmeden evvel anlatacağımız bir iki şey daha var.

ÜRETİM İLİŞKİLERİ NEDİR?

Üretim, gördüğümüz gibi, insanların tabiatla didişmesi onu kendisine yararlı hale getirmesiydi. Ama hiç bir insan bu mücadeleyi tek başına veremez.

Üretim, insanlar ilk üretmeye başladığından beri topluca yapılan bir iştir. Hangimiz iş yerimizde bir ürünü tek başımıza üretiyoruz. Çoğunlukta yüzlerce binlerce işçi aynı ürünün çeşitli kısımlarını üretiriz. Tek başımıza bir tek şeyi diyelim. Bir elbiseyi üretebilesek bile ihtiyaç duyduğumuz diğer ürünlerin hepsini birden üretilmemiz olanak dışı. Her birimiz ayrı ayrı iş kollarında çalışırız, ama bu iş kolları arasında kopmaz bağlar var. Yüzünü görmediğimiz, tanımadığımız insanlarla ürettiğimiz mallar sayesinde ilişkide bulunuyoruz. Onların ürettiklerini tüketiyoruz, onlar bizim ürettiklerimizi tüketiyorlar. İşte bir toplumda üretimle ilgili olarak kurulan zorunlu ilişkilerin tümüne ÜRETİM İLİŞKİLERİ denir. Üretim esnasında olduğu gibi, üretilen malların paylaşımında, değiş tokuşunda da bu ilişkiler vardır. Bu ilişkiler çok değişik şekillerde kurulabilir. Emeginin hepimizin bildiği imcece usulü vardır. Köylerde, ürün kaldırma zamanı tüm köylüler toplanıp sarayla, hep beraber, herkesin ürünü kaldırılır.

Benim, senin gözetmeden amaç herkesin ekininin kaldırılmasıdır. Kimsenin kimseyi sömürmek, sırtından kazanmak gibi bir derdi yoktur. İşte bu ortaklaşa gönüllü, kardeşçe yapılan bir çalışma biçimi ve üretim ilişkisidir. Bir başka örnekte su olabili ki, özellikle günümüz Türkiye'si için geçerlidir. Eğer bu ürün kaldırma işini topraksız köylüler ücret karşılığında, zorunlu olduklarından karınlarını doyuracak parayı kazanmak için yapıyorsa bu da bir üretim ilişkisidir. Ama ilk örnekten çok farklı.

Bir toplumdaki üretim ilişkilerinin nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsak, o toplumun mülkiyet ilişkilerine bakarız. Çünkü insanlar arasındaki ilişkileri belirleyen şey MÜLKİYET BİÇİMİDİR. Toprağı, traktörlere, fabrikalara, yani üretim araçlarına kim sahiptir? Sorun işte burada yatmaktadır. Eğer üretim araçları tüm topluma ait ise, orada kardeşçe ilişkiler kurulur. Kimse kimseden bir şey beklemez, kimse kimseyi sömürmez. Ortak çıkarlar için ortaklaşa çalışılır. Çünkü üretilen ürünler herkesindir. Eğer üretim araçlarına belirli kişiler sahip ise, çoğunluk onların hizmetinde çalışacaktır, çalışmaya zorunludur. Karın doyurma uğrundur ve sömürüye dayanır. Çünkü üretim araçlarına sahip olan azınlık, üretilen ürünlere de sahip çıkar. Çalışanların sırtından gecirir. Özel mülkiyetin var olduğu toplumlarda üretim ilişkileri insanın insanı sömürüsüne dayanır.

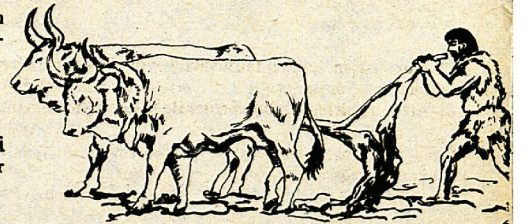
ÜRETİM BİÇİMİ NEDİR? ÜRETİM BİÇİMİ: ÜRETİM GÜÇLERİ ve ÜRETİM İLİŞKİLERİ

Bir toplumda üretimin hangi araçlarla yapıldığı (kara sabanla mı, pullukla mı, traktörle mi) ve nasıl (toprak ağalarının toprağında mı, kapitalistin fabrikasında mı) yapıldığı o toplumun üretim biçimini belirler. Yani üretici güçlerin gelişme düzeyi ve ürünlerin nasıl üretilip nasıl bölüştüğü o toplumdaki üretim biçimini (tarzını) izah eder.

Eğer biz içinde bulunduğumuz toplumda çok otomatik makinelerle, binlerce işçiyi çalıştıracak fabrikalarda, yüzünü bile görmediğimiz patronlar için çalışıyor isek bu ülkedeki üretim tarzı çok gelişmiş bir Kapitalist üretim biçimidir.

Bir toplumdaki üretim biçimi, o toplumun ekonomik yapısıdır, alt yapısıdır. Ve insanlar içinde yaşadıkları toplumun üretim ilişkilerine, üretim güçlerinin gelişme seviyesine göre, düşünce yapılarına, dini inanışlara, kanunlara ve ahlaka sahiptirler.

Ekonomik temele uygun olarak kurulan bu yapı politik, dini, felsefi, hukuksal, ahlaki düşünce ve örgütlerin tümü ise o toplumun üst yapısı meydana getirir.

Ve insanlık bu güne kadar 5 ana üretim tarzı, 5 ana toplum şekli görmüştür. Bir dahaki sayımızda bu toplum şekillerini değişim nedenleri ile birlikte aktarmaya çalışacağız.

Arkadaşlar,

Eğitim köşemiz, köklü bir araştırmanın ürünü değil, bu yüzden çeşitli eksiklikleri yanlışlıkları olacaktır şüphesiz. Daha olumlu hale gelebilmesi ise, hepimizin görevi üstlenmesiyle mümkündür. Eğitim köşesi, eleştirilerinizi, yeni fikir ve önerilerinizi bekliyor.

DEVİRİMCİ İŞÇİ'den

CUNTA ve YENİ DÖNEM

"Mevcut ekonomik politik koşullar ve ortadoğu bütünlüğü içindeki jeopolitik durum gözönünde bulundurulduğunda faşist bir darbenin hüsrarla biteceğini anlamak o kadar zor değildir. Faşistler de bunu iyi bildiği için böyle bir darbeye başvurmaktan kaçınmakta bunun yerine içinde kendilerinin de yer aldığı görünüşte "sağa da sola da karşı" cuntalar örgütlemeye; ordu içinde "ordunun müdahalesinin kaçınılmazlığı" fikrini geliştirmeye çalışmaktadırlar hazırlıklı olmakta yarar vardır., (Devrimci Yol, s. 37 Ağustos)

Evet bu satırlar darbeden 1,5 ay kadar önce yazılmıştı. Ve beklenen gelişme gerçekleşti ve ordu tüm yönetimi (hemde belediye idarelerine kadar) ele aldı.

Devrimciler arasında yapılan tartışmalar ise daha çok darbenin hangi biçimde geleceği idi

Şimdi sorun gelişmenin bu noktasını doğru değerlendirmeye çalışmak ve yeni görevlerimizi tesbit edebilmektir.

Bugün Türkiye'de sokaktaki adamından solcusuna, işvereninden işçisine kadar herkesin üzerinde anlaşıldığı bir nokta var: Türkiye TARİHİNİN EN BÜYÜK BUNALIMINI YAŞAMAKTADIR. Ve deyim yerinde ise Türkiye toplumu tam bir altüst oluş süresi yaşamaktadır. Burada kısaca böylesi bir altüst oluşun yarattığı krizin niteliği üzerinde durmakta yarar vardır.

CUNTA TEKELCİ SERMAYE ve YIKILAN DEVLET

Askeri Cunta yönetime elkoyarken en çok "Atatürk" ün ruhunu şad etti. Atatürk ilkelere bağlılık yeminleri etti. Demogojik olma yanından öte bir gerçeklik payıda içeriyor bu söylenenler.

Türkiye Burjuvazisinin Atatürk ile birlikte önlerine koydukları bir hedef vardır: **BATTI TIPI BİR DEMOKRASI**. Batıya benzer kapitalist bir ülke olmak tek amacımız Burjuvazinin.

Bügüne kadar bu amaca yönelik belli üst yapı örgütlenmeleri geliştirildi. Parlamento, Anayasası, Partileri ve çeşitli burjuva kurumlarıyla oluşturulan bu Devlet böylece batı yolunda emin adımlarla ilerlemesinin göstergesi oldu.

Ama bu örgütlenme Türkiye Burjuvazisinin yapısıyla uyuşmayan onun toplumsal gücüne denk düşmeyen bir özellik taşıyordu.

Bunun nedeni de özellikle dini motiflere bürünmüş olsa da iktisadi ve siyasi yapıda Tekelci sermayenin ittifak etmek zorunda olduğu Tekel dışı sermaye ve kapitalizm öncesi yapıların varlığı idi .

Devletin bu yapısı, Tekelci sermayenin içine düştüğü krizden kurtulmasına yetmiyordu. Çünkü Tekel dışı sermaye elindeki olanaklarla Tekelci kesimi kendisi ile yeni ittifak biçimlerine zorluyor ve belli önlemlerin alınmasında çeşitli biçimlerde engeller yaratıyordu.

Mevcut sistem içinde burjuvazi kendi düzen partileri ile (AP ve CHP) birlikte krizden kurtulmaya çalıştı. Bu ilki partiyi ortak koalisyona zorladı ama başaramadı. Artık bu sistem ve bu partiler ile krizden kurtulmanın yolu kalmamıştı.

İktisadi çıkmazdan kurtulmanın yolu mevcut siyasal yapıyı ve onun bütün kurumlarını dağıtmaktan geçiyordu. Böylece kapitalistler kendilerinin hızla tekelleşmeleri önündeki hertürlü engeli aşabileceklerdi. Aslında bu konuda ilk adım daha uyarı mektubu sırasında atılmış ve bütün siyasi kurumlar (Anayasa, Parlamento vs.) meselelerin çözülmemesinin nedeni olarak gösterilmişti.

İkinci adım artık bu üst yapının yıkılması idi. Ve Ordu Tekelci sermaye adına Burjuvazi devletini yeniden kurmak üzere onu tüm kurumlarıyla birden ortadan kaldırdı.

Şimdi sorun üst yapıyı bütün diğer tekel dışı muhalefet unsurlarının temsil yeteneğini engelleyecek şekilde yeniden düzenlemek ve tekelci sermayenin tek başına egemenliğini sağlayacak kurumları yaratmaktır. Anayasa , seçim sisteminde yapılacak değişikliklerle özellikle MSP biçimindeki tekel dışı kesimlerin muhalefeti yok edilmeye çalışılacaktır.

Ama bizim gibi ülkelerde zayıf, dışa bağımlı olan ve sürekli döviz, hammadde finansman zorlukları ile karşı karşıya kalan Tekelci sermayenin tek başına yönetebilme gücünün olmadığı ortadadır. Emperyalizme bağımlı ve onun çıkarları doğrultusunda hareket eden IMF'nin direktifleri dışına çıkmayan bu sınıf ülkede yönetimi elinde tutabilmek için her zaman dayanabileceği güçler arayacaktır. Cunta bu bakımdan Tekelci sermayenin 12 Mart darbesiyle gerçekleştiremediği, çözemediği problemlerini çok daha temel ve köklü şekilde çözme amaçlamıştır.

İÇ SAVAŞ ORDU ve SOL GÜÇLER

Sol güçler açısından sınımda temel olarak değişen çok şey yoktur. Cunta'dan önce de Ordu resmen idare eden güç durumunda idi.

Demirel hükümeti Ordu-Idare-sivil faşist işbirliği temelinde halk güçlerini yoketmeye yönelik bir politika izliyordu. Ordu çatışmalara daha fazla sokuluyor ve içsavaşın doğrudan yürütücü gücü haline getirilmeye çalışılıyordu.

Bu açıdan darbe faşist gelişmenin vardıgı son nokta olarak değerlendirilebilir. Demirel ile başlatılan politikaya (parlamento vs. gibi engellerin de nedeniyle) Demirel'siz devam edilmektedir. Gerek iktisadi gerek siyasi (Anayasal değişiklik, seçim sistemi vs.) talepler Demirelin tesbit ettiği taleplerdir. Var olan talepler nedeniyle gerçekleşmesi zordu. Ordu şimdi bu zorlukları temizliyor o kadar.

Çok hızlı boyutlarda olan tekelleşme ve bunun iktisadi sorunlarının çözümünün önündeki en büyük engel işçi sınıfı ve onun kazanmış olduğu mevziler idi. Yurdun dört bir yanını saran direniş eylemleri, iktisadi baskının kaçınılmaz sonucu olan siyasi baskı ve denetimi zorlaştırıyordu. Tekelci sermaye adına sivil faşistlerin desteği ile de yürütülen baskı ve terör politikası, başta işçi sınıfı olmak üzere Kürt ve Türk halklarını susturmaya yetmiyordu. Hızla derinleşen içsavaş devrimci güçlerin önderliğinde sistemli bir direniş mücadelesini de beraberinde getiriyordu.

Ordu bu derinleşen içsavaşı durdurmak adına müdahale ederken en çok bu çatışmanın yarattığı yığılıgı örgütlemeye çalıştı. İç savaşın sorumlusu kendisi olduğu halde halk yığınlarına "Terörü engelleyen güç" olarak görünmeye çalıştı. Bu açıdan pek te başarısız oldu sayılmaz. Terörü önleyen güç olması itibarıyla, Tekelci sermayenin istediği üst yapı düzenlemelerini halka çok rahatca "terörizmi önlemek için yapıyoruz" diye de yutturabilecektir.

Şimdi çok daha çetin günler başlıyor. Ordunun bu müdahalesi içsavaşın tüm ülke çapına ağır da olsa yaygınlaştırılması anlamına geliyor. Faşistlerin bütün kadrolarıyla içinde yer aldıkları bu cuntanın amacı en kısa sürede sol güçleri yok etmek ve ortadan kaldırmaktır. Bu amaçla şiddetle çok yaygın bir saldırıya girmiş durumdadır.

Devrimci güçler bu dönemde nasıl bir eylem çizgisi izlemek zorundadırlar?

Önümüzdeki dönemde izlenecek politikanın temel yönü, bu faşist darbenin gerçek yüzünü açığa çıkartmak onu kitleler önünde teşhir etmek olmalıdır. Ordunun baskı ve terörün aslı örgütleyicisi "terör ve şiddet olayları" denen olayların düzenleyicisi ve sergileyicisi olduğunu gösterebilecek bir eylem çizgisi izlenmelidir. Sol güçlerin kendilerini savunmak zorunda olduklarını ve en meşru hakları olan direnme haklarını kullandıklarını kitlelere gösterebilmek gerekmektedir. Yani haklılık zemini terketmeyen, direniş mücadelesini güçlendiren ve devrimci güçlerle faşist güçler arasındaki saflaşmaya hizmet eden bir eylem çizgisidir bu.

Önümüzdeki dönemde Türkiye toplumunun dışa bağımlı ve çarpık örgütlenmesinin getirdiği kriz ordunun halk üzerindeki baskısını daha da artırmasına yol açacaktır. Çünkü problemlerin çözümsüzlüğü aşılmalıgı, Kürt ve Türk halklarını daha fazla sömürme, ezme eğilimlerini artıracak ve kamçılacaktır.

O halde giderek sertleşeceği ortada olan bu baskı ve saldırıya karşı geniş çaplı tüm yurtçapında direniş eylemleri örgütlemek devrimci hareketin önündeki en temel sorundur.

ALTERNATİF NEDİR?

Türkiye'deki devrimciler açısından büyük bir sorun olmasa bile; biz Almanya'daki kitlelerin önünde duran önemli sorunlardan birisi de; bu askeri cuntaya karşı mücadelede alternatif olarak neyin savunulacağıdır.

Batı burjuva demokratları şimdiden "demokrasiye geri dönmek" gerekir diyerek "demokrasi" çığırkanlığı yapıyorlar.

Bu "demokrasiye dönmek" sloganının yetersizliği ve yanlışlığı mutlaka açığa çıkartılmıdır.

Hangi demokrasi? Bu geri dönülecek olan? Gene günde 20'yi aşkın insanın öldürüldüğü bir yapıya dönmek çözüm müdür?

Devrimci güçler demokrasinin gerçek anlamda direniş mücadelesi içinden çıkacağını vurgulamalıdır. Direniş komiteleri, halkın kendi kendini yönetmesi yani gerçek halk demokrasisi işte alternatif budur. Yoksa burjuvazinin bize sunacağı alternatiflerden birisini seçmek diye bir zorunluluğumuz yoktur.

Almanya'da Türkiye'ye yönelik bir propaganda yapılırken bu burjuva alternatiflerin dışına çıkabilmeli ve gerçek alternatif doğru olarak vurgulanmalıdır.

SORUNLARIMIZ... ALMANYA SORUNLARIMIZ... ALMANYA SORUNLARIMIZ...

İnciler yumurtluyor: "Almanya'da görev yapan Türk öğretmenler Türk kültürünü bilmiyorlar. Biz işçilerimizin bu kültür boşluğunu doldurmak için, içinde Kuran sureleri ve Türk kültürünü tanıtan metinler bulunan teyp bantları göndereceğiz." Egemen sınıfların gönüllü sözcülüğünü yapan bu uşak ruhlı bakanın kültürden anladığı budur. Almanya'da yaşayan Türkiyeliler biraz davul tozu, biraz de minare gölgesi karışımı kültür kırtısına ihtiyacı yoktur. Türkiyede bu yoz kültüre karşı mücadele veren, halkın kendi devrimci kültürünü yaratması uğrunda yüzlerce şehitle direnen biziz. Nasıl Ülkemizin her köşesinde çocuklarımız bizi kendi sınıflarına karşı eğitemezsiniz diyorsa, nasıl Fatsa'da, ODTÜ'de kendi devrimci kültürümüzü yaratma doğrultusunda çalışıyorsak, öğretmenlerimiz nasıl eğitimin faşistleştirilmesine karşı direniyor, yaşasın devrim için eğitimi mücadelemiz diye haykırıyorsa, o sesin, o mücadelenin içinde biz de varız. Bu böyle biline Bay Bakan.

GERİCİ DERS KİTAPLARINA KARŞI MÜCADELE

Gerici-faşist içerikli ders kitaplarına karşı mücadelede öğrenci velisi işçi arkadaşlara ve özellikle öğretmenlere büyük görevler düşmektedir. "Ben öğretmenim, sınıfa politikayı sokmam. Türkiye'deki faşist katliamlar, terör ve işkenceler beni ilgilendirmez" diyen bir öğretmenin yaptığı eğitimin içeriğinden habersizdir. Kendi mesleğine yabancılaşmıştır ve ülkesinin sosyo-ekonomik yapısını bilmemektedir. Bu tür bir öğretmen faşizme ve egemen sınıflara bilerek veya bilmeyerek hizmet etmektedir. Çünkü tüm sınıflı toplumlarda yapılan eğitim öğretim politikası. Örnek mi istiyorsunuz? İşte size okutulan ders kitaplarından seçilmiş birkaç örnek:

1- Arnavuluktuk, Bulgaristan'da gerçek demokrasi yoktur.

2- Amerika birleşik devletleri gerçek demokrasi ile yönetilmektedir.

3-Ya biz, Osmanlı imparatorluğunun gerçek mirasçısı olarak, Yunanistan'ın tümüne sahip çıkmak istersek...

4- Türkler orta boylu, çevik, gür saçlı, seyrek sakallı, bütün milletleri yenecek kadar yeteneklidir.

5- Bir işçi, bir doktor bir mühendis kadar şerefli değildir.

Yukarıda örnekleri daha da çoğaltmak mümkün. Görülüyor ki sınıfa politika sokmadığını söyleyen öğretmen, Tarih dersinde ırkçılığı, Coğrafya dersinde diğer uluslara ve sosyalizme düşmanlığı, Din dersinde babalarının doktor ve mühendislerden daha şerefli olduğunu öğretiyor. Ve bizzat politika yapıyor.

Evet, biz devrimciler olarak da okullarda politika istiyoruz. Bizim politikamız! "Öğrencilere vereceğimiz eğitim politik olacak, yani onları devrimci yapacağız. Sınıflı toplumda politik olmayan bir eğitim yoktur. Ve de olmaz. Çünkü sınıflı toplumda, toplumsal yaşamın A'sı, B'si bu sınıfların mücadelesidir, politikasidir.

... Okul politize edilmemeli, devrimcileştirilmeli, çiriyen egemen sınıfın bir aleti olmaktan çıkarılmaya, gelişen sınıfın bir aleti haline getirilmelidir." (Edwin Hoernle, Das proletarishe Kind. Sayı 6 , sayfa 15.)

Öyleyse, kendine devrimci-demokrat diyen öğretmenlere büyük görevler düşmektedir. Şöyle ki:

1- Okulların oldukça geniş olduğu Almanya'da yardımcı kaynaklardan yararlanılması ve öğrencilerin ders kitabına karşı şartlanışlığı kırılmasıdır.

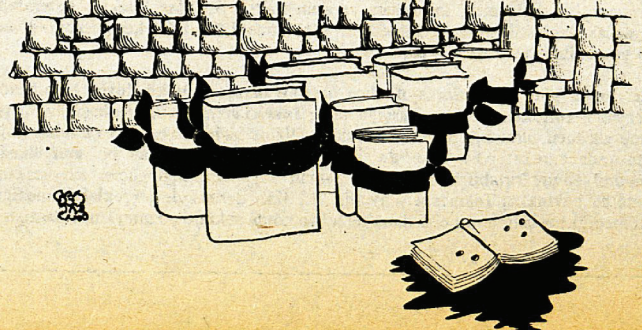
Sonuç olarak çocuklarımız, öğrencilerimiz gerici ders kitaplarındaki bu faşist öze başkaldıracak ve haykıracak:

BİZİ KENDİ SINIFMIZA KARŞI EĞİTEMEZLER!...

Ayrıca görülüyor ki: gerici-faşist ders kitapları öğrencilere işçi sınıfının politikasını götürmemize, halkımıza karşı görevlerimizi yerine getirmemize engel değildir. Yeter ki öğretmenler gerek eğitim bilginisi açısından, gerekse konuların kavranması yönünden kendilerini çok iyi yetiştirsinler. Değişen çağın yepyeni fikirleriyle kendilerini donatıp, yenileyebilsinler.

FAŞİST-GERİCİ DERS KİTAPLARINA HAYIR!

HALKIN DEVRİMCİ KÜLTÜRÜNÜ YARATMAK İÇİN İLKERİ YAŞASIN DEVRİM İÇİN EĞİTİM MÜCADELEMİZ!

eğitim

Çocuklarımızın Almanya koşullarında eğitim, öğrenim sorunları veya "eğitimsizlik" sorunları; burada yaşayan ve çalışan bizlerin en önemli derterinden birisidir.

Yarınlarımız olan çocuklarımızın yarınlarını ıstımak bizlerin görevi, ancak içinde bulunduğumuz koşullar bu görev uğruna daha fazla çaba sarfetmeyi, mücadeleyi gerektiriyor.

Bu uğurda Türkiye Hükümetinin gayreti, faşist öğretmenleri gönderme yönünde gelirken, Alman Hükümeti de kısa vadeli, baştan savma bir iki önlemleri sorunu geçiştirmeye çalışıyor. Bunun dışında ne Alman sorununa ne de Türkiye sorununa götürülebilir oldukları somut bir alternatif söz konusu değil. Bu soruna açık seçik bir çözüm bulmak, ana ve babaları bu alternatifin etrafında örgütleyerek ilgilileri bu istekleri kabule zorlamak biz devrimcilerin görevidir.

Belirttiğimiz gibi Almanya'da çalışan yabancı işçilerin çocuklarını EĞİTİM sorunu henüz ağırlığına kavuşturulmamıştır.

Bu bağlamda bir okuyucumuzun gönderdiği, -Türkiye ve Almanya'da Eğitim- yazısını yayınlamayı uygun gördük. Bu yazı belki de bu konuyu gündeme getirmek gerektiğini hatırlatacaktır. Görevimiz eğitim konusunda sistematik bir görüş oluşturabilmektir. Bu açıdan özellikle konuya ilgililerin kafalarını yormalarını hatırlatmayı bir görev biliyoruz.

ALMAN EĞİTİM SİSTEMİ İÇİNDE "TÜRKÇE KÜLTÜR DERSLERİ" VE DERS KİTAPLARI

"Biz, eğitim alanındaki çalışmamızın burjuvaziye devrimci mücadelesinin bir parçası olduğunu söylüyoruz. Biz açıkça ilan ediyoruz ki, hayatın ve siyasal kopuk bir eğitim ikizliktir." (Lenin)

Almanya'daki Türkiyeliler öğretmenlerin kültürel olduğu, politikaya uğraştığı, bunların geri çekilerek yerine kütürli ve milliyetçi öğretmenleri gönderileceği biçiminde Hürriyet, Tercüman gibi gerici yayın organlarında yer alan haberler, kamuoyunda olumlu yada olumsuz yankılar uyandırdı. Gerek Alman, gerekse Almanya'da yayınlanan Türkçe yayın organlarında konunun kısma köşesine göyle bir dokunuldu. Ama konunun özünü oluşturan Müfredat programları ve ders kitapları üzerinde hiç durulmadı. Biz bu konuyu olanaklarımız ölçüsünde irdelemeye çalışacağız.

Eğitim: "Toplumların belirli bir aşamasında ki ekonomik düzen gerektirdiği bilgi, beceri ve deneyimleri bireylere aktarılmasıdır." diye tanımlanır. İnsanlar, hangi toplumsal düzende yaşarsa (feodal, kapitalist, sosyalist) o ekonomik düzenin bilgi, beceri ve deneyimleri donatılır. Sosyalist toplum dışındaki diğer toplum biçimlerinde insana ve insan emeğine gerekli değer verilmez. İnsanlar yeteneklerini doğrultusunda eğitilmeler. Kitaleleri de bu yönde eğitir ve yönlendirirler. Türkiye gibi, emperyalizmin yeni sömürgecilik yöntemleriyle sömürdüğü ülkelerde ise, emperyalizmin istek ve gereksinimleri doğrultusundaki eğitime gözden uzak tutulamaz.

Klasik liseler yanında, Fen Liseleri Deneme Liselerinde okuyan gençlerin en yeteneklileri ODTÜ-HACETTEPE BOĞAZICI ve ATATÜRK ÜNİVERSİTELERİNDE okutulmakta, sonra da TUBİTAK, FİELT SERVICE-FORD, ROCKFELLER-SABANCI vakıf ve bursları aracılığıyla emperyalist ülkelerde doktora ve master yapmaları sağlanmaktadır. Bu yolla yoksul ülkelerin yetişmiş elemanları kendi ülkesine ve halkına yabancılaştırılmaktadır. Ancak, özellikle 1960 sonrası egemen sınıflar genel olarak ülkemizdeki özel olarak da bu okullardaki politize olma, devrimleşme sürecine engel olamamıştır. Bunun üzerine, gerek emperyalist eğitim uzmanları gerekse onları aratmayan Doç.Dr. Selahattin Ertürk, Reha Türkkan gibi faşist ve gerici eğitim uzmanlarının önerileriyle İmam-Hatip Liselerinin açılması ve Müfredat Programlarının değiştirilmesine hız verildi. (Yine bu tür kişilerin önerileriyle Köy Enstitülerinin kapatıldığı, Barış Gönüllülerinin yine aynı tür önerilerle, ABD den getirilip, bol bol ABD'nin propagandasının yapıldığı gözden uzak tutulmamalıdır.) Doğal olarak ilk müfredat programı değişikliği öğretmen okullarında yapılmıştır. Eğitimde en etkin kişi olarak yer alan öğretmenin, yetiştirdiği kurumların yozlaştırılmasına ve faşistleştirilmesine hız verildi. Aynı olgu sayıya diğer eğitim kurumlarında da izlendi.

EGEMEN SINIFLARIN EĞİTİM VE KÜLTÜR POLİTİKASI BÜTÜNSELLİK TAŞIYOR MU?

Yönetimde yer alan egemen ittifakın (Emperyalizm, tekelci karayolları, tefeci-beziran, toprak ağaları) üst yapı kurumlarını kendi çıkarlarına hizmet edecek biçimde düzenlediğini görüyoruz. Okullarda bir yandan laik eğitim bir yandan da teokratik eğitim yapılmaktadır. (1950 lardan önce eğitimde yer alan ulusal ve laik öğeler, bu tarihten sonra dinsel ve emperyalist kültür öğelerine tasviye edilmiştir.) Ülke gerçeklerinden ve öğrenci açısından kopuk bir siyasi konu öğrenciye zorla ezberletilmektedir. Öyle ki, öğrenci, fizik dersinde "Hiç bir şey yoktan var olmaz, var olan da yok edilmez" bilimsel kanunu öğrenirken, Din dersinde bunun yalan olduğunu. Yine dindarında Adem ile Havva'dan türediğini öğrenen öğrenci, biyoloji dersinde "evrim"kanununu,Coğrafya dersinde ABD'nin nehirlerini, şehirlerini öğrenmeye zorlanmaktadır. Zorlanmaktadır diyoruz çünkü öğrenci bu tür ders işleyen öğretmenlerle alay etmekte, türli müziplekler yapmakta, yazılarda kopya çekmektedir. Gerek fizik dersinde, gerekse biyoloji, kimya gibi uygulamaya ve deneye dayalı derslerde öğrenciye kuru ve yavan bilgiler sunulmakta, öğrenciye bunu geri kusmaktadır. Bunun yerine ülke gerçeklerini okul dışında öğrenen, öğrencilere başkaldıran, başkaldırıcıkça kurşunlanan, kuşunlandıkça daha da bilinçlenen gençler.

İşte, Türkiye egemen sınıflarının, Türkiye de yaşayan insanlarımızı götürdüğü eğitim ve kültür politikası: Biraz ABD hayranlığı, biraz Karaoğlan'lı, Tarkan'lı Bozkurt destanları, biraz Yunan ve Moskof düşmanlığı, Aromco kökenli dini hikayeler. Ve bunun sonucu ortaya çıkan kişi ise, kendi toplumuna yabancılaşmış, bencil ve bireycidir.

Türkiye'de yaşayan insanlara bu eğitim politikasını götüren egemen sınıflar, Almanya'da yaşayan Türkiyelilerle ve onların çocuklarına daha değişik bir model sunamazdı. Nitekim bir kaç ay önce Almanya'ya resmi bir ziyaret yapan Kültür Bakanı bakın ne

alman okul yapısı

Alman okul sisteminin Türk okul sistemine hiç benzemediğini biliyor muydunuz?

Daha on yaşındayken, bir çocuğun geleceği hakkında kararlar verilir, hayat yolunu çizildiğini biliyor muydunuz?

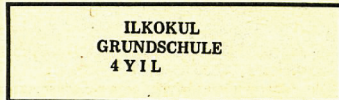
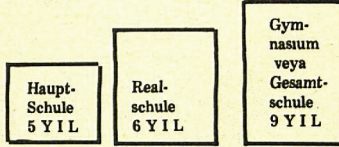
Çocuğuna en iyi geleceği hazırlamak, ancak okul sistemini iyi tanımakla ve var olan haklardan yararlanmakla mümkündür. Bu bakımdan, alman okul yapısını kısaca açıklamak istiyoruz.

SORU: Oğlum İbrahim "Grundschule"nin 4. sınıfında. Aile birliği toplantısında, çocukların devam edebileceği çeşitli okullardan bahsedildi. Doğrusu bunun nasıl olduğunu anlayamadım. Fakat şimdiden, bizim de ana, baba olarak çocuğun hangi okula gideceğine karar vermemiz gerekiyor. Yanlış bir karar verirsem, oğlum İbrahim'in Üniversite'de tahsil yapma yolunu kapatabilirmişim. Bu doğru mu?

CEVAP: Alman okul sistemi Türkiye'dekine hiç benzemez. Türkiye'de bir çocuk, önce ilkokula, sonra ortaokula, daha sonra da liseye gider. Bu arada çeşitli meslek, öğretmen, imam hatip ve hemşirelik okullarına da gidebilir. Liseyi bitirenler, giriş sınavını verirse, üniversite tahsil yapabilirler.

2. Realschule: (6 sene sürer) Realschule diplomasıyla, bir meslek yüksek okuluna veya Ticaret, Bankacılık, Hemşirelik okullarına gidebilir.

3. Gymnasium: (9 sene sürer) Ancak "Abitür" denen Gymnasium diplomasıyla üniversite tahsili yapılabilir.

Almanya

Gerçi dört yıllık Grundschule'den sonra, Hauptschule'ye gidilse de, Gymnasium'a geçme imkanı vardır, fakat bu çok zor bir yoldur. Bundan dolayı, dördüncü sınıftan sonra doğru karar verip, çocuğun geleceğini tayin etmek çok önemlidir.

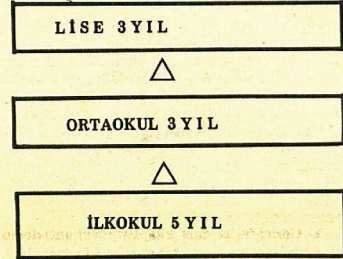
SORU: Dördüncü sınıftan Realschule'ye veya Gymnasium'a geçiş nasıl yapılır?

CEVAP: Burada iki nokta çok önemlidir.

1. Sene boyunca yapılan, "Orientierungsarbeit" denilen yazılılar.
2. Bütün derslerden alınan not ortalamaları.

Eğer öğrenci istenen notu alamazsa, Gymnasium'a veya Realschule'ye gidebilmesi için, öğretmeninden yukarıdaki okulları başarabileceğine dair bir yazı alması gerekir. Eğer öğretmen böyle bir yazıyı vermez de, ana ve baba çocuğunu gene de Realschule'ye veya Gymnasium'a göndermek isterse, çocuğun Gymnasium'a giriş sınavına katılması için bir dilekçe vermek gerekir.

ÖNEMLİDİR: Türkiyeli işçi çocukları da Gymnasium veya Realschule'de okuyabilirler ve okumalıdır. Almanların olduğu gibi bizim çocuklarımızın da iyi bir eğitim görmeye hakkı vardır. Ancak

Türkiye

Almanya'da ise, Grundschule'nin dördüncü sınıfa kadar bir problem yoktur. Ondan sonra üç ayrı okul şekli gelir:

1. Hauptschule: (Dördüncü sınıftan sonra 5 sene sürer) Bir meslek öğrenimi için, en azından Hauptschule diploması gereklidir. (Nitelikli en düşük diploma)

GEW (öğretmenler Sendikası) Türkiyeli öğretmenlerin geri çağırılmasına karşı çıkıyor.

Almanya'da öğretmenlerin özgürce düşünme olanakları yoktur. "Komünist" oldukları için yüzlerce öğretmen kovuşturulmaya uğramış ve meslekten men edilmişlerdir.

Buna karşın buradaki "demokrat" Türkiyeli öğretmenlerin alımp yerine faşistlerin gönderilmesine karşı tavrı alan, "öğretmenler Sendikası'nın (GEW) en azından bu tavrının bilinmesi ve bu demokratik talep doğrultusunda birlikte çalışılabilmesi açısından aşağıdaki yazıyı yayınlıyoruz.

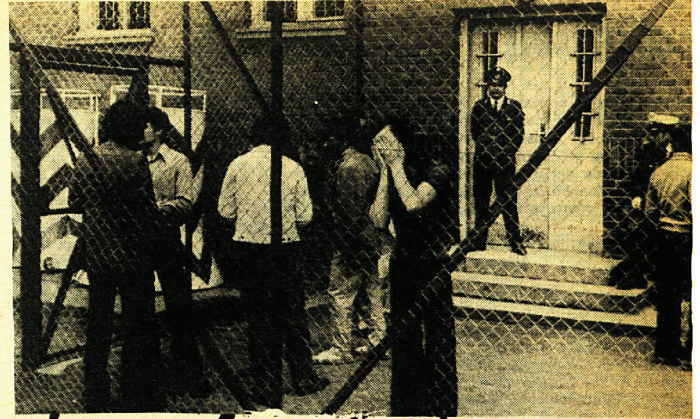
"GEW elindeki tüm hukuksal ve politik imkanlarla Almanya'daki Türkiyeli öğretmenlerin, Türkiye'ye geri çağırılıp, yerine, Türkiye'de yetiştirilmiş (!) rejime sadık öğretmenlerin gönderilmesine karşı çıkacaktır." Bunu GEW yönetim kurulundan Frank von Auer "Genel Eğitim Politikası" başlıklı yazısında açıkladı.

Frank von Auer, bir çok eyalette Türkçe ders veren öğretmenlerin Alman kanunlarına göre, eyaletler tarafından görevlendirildiklerini ve Türkiye'nin isteğiyle geri alınmayacağını, ancak bazı eyaletlerde de Türkiye tarafından atanmış öğretmenlerin görev yaptığını bildirdi.

Frank von Auer bu eyaletlerinde gelecekte tüm öğretmenlerini kendilerinin tayin etmesi gerektiğini belirtti. Böylece istenildiği zaman geri alımp, yenisi (!) gönderilemeyecek bir demokrat öğretmen kadrosu oluşacaktır dendi.

Bonn Büyük Elçiliği'nin açıkladığına göre, Almanya'da görevli 2.475 Türkiyeli öğretmeninden 1.850'si Alman Kültürbakanlığına 625'i de Ankara tarafından görevlendirilmiştir. Bu 625 kişilik gurubun 4 ila 6 yıl aralıklarla değiştirildiği belirtilen açıklamada, 1974'de göreve başlayan 80 kişilik gurubun, bir yıldan beri Almanya'da görevlerine hazırlanan diğer bir gurupla değiştirileceği açıklandı.

* Yukarıdaki yazı GEW yayın organı "Erziehung und Wissenschaft" adlı derginin Temmuz 1980 sayısında yayınlamıştır.

vize ve sığınma üzerine...

1979 yılında sığınma için Almanya'ya gelen Türkiyelilerin sayısı 18.044. 1980'de bu sayının 90 bin civarında olması bekleniyor.

Pahalılığın artık "akıl hayalin almayaacağı" boyutlara ulaştığı, ücret artışlarının dondurulduğu, işkencenin, zulmün dayanılmaz hal aldığı, 40 binin üzerinde siyasi tutuklunun bulunduğu, hergün ortalama 10-15 kişinin öldüğü bir ülkeden böyle bir göçün yabansınması gerek.

Her ne kadar göçün sebebi yalnız ekonomik (!) gibi gösterilmeye çalışılıyorsa da politiktir.

Türkiye'de insanlar 1979 yılında da açtılar. Eğer sığınma için başvuranların sayısı 18bin den 90 bine fırlamışsa sorun sadece ekonomik olarak ele alınmaz.

Alman hükümeti, NATO'lu "kardeş"ni uçurum kenarından kurtarmak için bu yıl 740 milyon dolar yardında bulunmuştur bu 740 milyonun 180 milyonü günlük kuvvetlerinin güçlendirilmesi için verilmiştir. Bugün Türkiye'de ki işkence ve zulümde direk payı olan Almanya, bu işkenceden kaçanlar için bir vize duvarı örmüştür. Ekim'den itibaren Tür-

kiye'den buraya gelmek isteyenlerin, Türkiye'deki Alman konsolosluğundan vize almals gerekmektedir. Bu sığınma isteyenlerin sığınmayı Türkiye'den istemesi anlamına gelmektedir.

Sığınmak isteyen kişi önce Türk makamları dan pasaport alacak sonra, Alman konsolosluğunda vize alacak. Bu pratik politik sığınma hakkının ortadan kaldırılması demektir.

Buradaki yakınlarını görmek, ziyaret etmek isteyenler dahi büyük zorluklara karşılaşacaklardır.

Renkli Türkiye ve Alman burjuva basınının kamuza saldırıları, meseleyi çarpıtmaları, yabancılı düşmanlığı körüklemeleri alman ve Türkiyeli demokrat kamuoyu tarafından göğüslenmelidir.

Gerek sığınma için başvuranlar, gerek alınımlar sonucu sığınmaya bile başvuramayan turist işçiler ölümlüklerdeki günlerde kamuoyunu ilgilendiren sorunlar olmaya devam edecektir.

Kitlesele eylemlerde de bu sorunu kamuoyuna duyurmak gerekmektedir. Bu uğurda Frans kartız işçilerin mücadelesi yolumuza ışık tutmalıdır.

yeni doğum yapan anaların dikkatine:

Familiengeld nedir?

Doğum yapan bütün kadınlar, yeni çıkan bir yasaya göre, BADEN-WÜRTTEMBERG Eyalet Hükümetinden para yardımı alacaklar.

Bu yardımı kim alabilir?

Aşağıdaki şartları yerine getiren bütün Alman ve yabancı analar bu parayı alabilir:

1. Son altı ay içinde doğum yapmış olmak gerekiyor.
2. En az bir yıldan beri BADEN-WÜRTTEMBERG'te oturmak gerekiyor.
3. Yalnız yaşayan anaların, net gelirinin DM 1.800,-;

Kocanın net gelirinin DM 2.500,-;

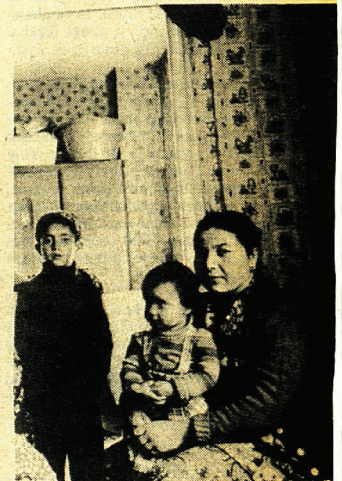
4. Ailesiyle burada olan ananın doğumdan önce çalışmamış olması, yani ev kadını olması gerekiyor.

Kaç para yardım alabilirsiniz?

Yeni doğan her çocuk için bir defaya mahsus olmak üzere 2.000 DM alabilirsiniz.

Bu parayı nereden alabilirsiniz?

Bulduğunuz yerdeki "Sozialamt'a miracaat etmek gerekiyor.

Bu parayı nasıl alabilirsiniz?

"Sozialamt'a miracaat ederken aşağıdaki belgeleri bu dilekçeye eklemeniz gerekir:

1. "Geburtsurkunde" denilen doğum belgesi
2. Ailenin gelir durumunu belirten bir belge (İşveren den Lohnzettel veya Lohnsteuer scheid alınacak)
3. Analık yardımı alınmadığına dair bir belge

aachen

19.8.1980 salı gecesi Katip Saltan Arkadaş MHP'li faşistler tarafından hunharca katledildi. Türkiye'de binlerce devrimciyi katleden bu hak düşmanı katiller, yurt dışında da saldırılarını sistemli bir şekilde sürdürmektedirler. Biz Aachen ve çevresi DEVIRIMCI YOL sempatanları olarak, yapılan bu saldırının tüm anti-faşistlere yapıldığını göz önünde tutarak, faşist terör ve katliama karşı tüm anti-faşistlerin tavır alması için güç birliğine gittik. ATİF-ATÖF tarafından hazırlanan merkezi yürüyüşe, DEVIRIMCI YOL sempatanları olarak bölgemiz çapındaki gücümüzle katıldık. Bunun yanı sıra HK, DHB ve KAWA'da bu eyleme katılmışlardır.

Opportunistlerin eylemde birlik ajitasyon ve propaganda serbestlik saçmaları ile, bu yürüyüş gerçek amacından saptırarak guruplar arası çıkarlara döndürülmüştür. Eylemde birlik getirip, ajitasyon ve propaganda birlik getirmeyen bu anlayış dolayısıyla, yürüyüş Katip Saltan arkadaşın katlini protesto etmek amacıyla yapılmıştır. Bu da onların kendi siyasi gurupsal çıkarlarını ortaya koymuştur. Biz olayın başından beri bu tutuma karşı olduğumuzdan, bu tür yanlış ve sakat görüşlerin kitleleri devrimci harekettan soğutacağını göz önüne aldığımızdan yürüyüş ve miting alanında kitlelere örnek bir gurup oluşturduk.

batı berlin

ÖĞRETMENLERİMİZİ GERİ İSTİYORUZ.

Bizler Türkiyeli işçilerin, çocukları olarak, altı ayı geçen bir süredir. "1 Berlin 44 Donau Strasse 120" deki Volkshochschule de eğitim görmekteyiz. Bir bölümümüz "MSBE"ye, bir bölümümüzde "Studien Kolleg"e devam ediyoruz.

Bu güne kadar bir sürü sorunla karşılaştık. Aşağıda sıraladığımız taleplerin çözümünü için Okul yönetim kuruluna baş vurduk. Tartışmalarımız da Okul Yönetim Kurulu karşı çıkmamakla birlikte kesin bir cevap vermektен kaçındı. Taleplerimizi, birçok sefer yenilediğimiz halde oyalama ve uyutma taktiği güdülmekte devam ediliyor.

TALEPLERİMİZ

- 1) Bu okulda okuyan öğrencilere, öğrenci kimliği verilmesi
- 2) Öğrencilerin tatilde çalışabilmeleri için gerekli çalışma izninin verilmesi.
- 3) "Studien Kolleg" bölümünün senato tarafından tanınması
- 4) "MSBE"ye devam eden öğrenciler için açılmış olan meslek kurslarının sağlıklı ve yeterli hale getirilmesi.
- 5) Okul saatleri içinde, yiyecek ve içecek gereksinimlerinin karşılanması, için okulda bir kantinin açılması
- 6) Okulun temizlik sorununun gerektiği şekilde çözülmesi.

Bizler şimdiye kadar sorunlarımızı tartışarak çözme denedik. Ancak masa başı toplantılarından, bir netice alamadık.

Tüm bunlara ilaveten sen olarakta 9 öğretmenimiz işten atıldı. Okul yönetimine, öğretmenimizin işine neden sen verildiğini sorduğumuzda, bize sen derece yetersiz gerekçeler saydılar.

Partizanlar değişik isimler altında (Partizan, Atif, Atöf) aynı içerikli konuşmalar yaparak, diğer siyasetlerin konuşma sirelerini doldürmüşlerdir. Bu olay üzerine Partizan ile DHB arasında mikrofon kavga çıkmıştır. Miting alanında DEVIRIMCI YOL flaması, cenaze arabasının yanında devrimci ahlaka yakışmayan söz ve küfürler (kitle kuyrukluğunu, sahtekarlık, üçkağıtçılık) uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Ayrıca miting alanında and içme zamanı geldiğinde, faşizm anlayışlarının farklı olması dolayısıyla ortak and içilmemiştir.

Yürüyüş öncesi bildiri dağıtan arkadaşlardan Partizani bir arkadaşta bir faşist tekme-tokat saldırıda bulunmuştur. Bu saldırıyı cezalandırarak arkadaşlarımızın tavrı, Partizanlar tarafından, provokasyonu gelinceye gibi bir sakat anlayışla omulmu bulunmuştur. Oysa anti-faşist tavrın böyle olmaması ve doğru tavrın somut koşullara göre alınması gerektiği düşüncesiyle, DEVIRIMCI YOL sempatanları olarak bu olayda da doğru olan tavrımızı ortaya koyduk.

Öğretmenlerimizin tekrar işe alınması için yaptığımız, başvurularında omumlu bir netice alamadık.

Bizim bu haklı demokratik taleplerimizden vazgeçmeye niyetimiz yok en son, okul yönetiminin bu olumsuz tavrını protesto etmek için tüm VOLKSHOCHSCHULE öğrencileri 18/8/1980 tarihinde derslere gitmedik.

Öğretmenlerimiz tekrar işe alınmaya ve taleplerimiz yerine getirilmeye kadar direnişlerimizi sürdürmeye kararlıyız.

26 Temmuz da 800 kişilerin katılımıyla gerçekleştirilen "Corum'daki Faşist katliamları protesto yürüyüşü için "Türkiye yurtseverler Birliği" Batı Berlin'deki tüm Demokratik kuruluşları eylem birliğine çağırıldı.

Toplantıda FIDEF ve ATİF bilinen bozguncu tavrılarını bir kere daha sergilediler.

FIDEF gurubu, devrimci görevlerin yerine getirilmesinde ve eylem birliğinde aldığı temel Marksist (!) ölçüyü, "Maocu bozkurtlan olduğu bir eylem katılmayaçağları" ilkesini yenileyerek salonu terk etti.

ATİF gurubu ise zaman, zaman başka saçmalıklar ilavesiyle renklendirdikleri ama her zaman aynı saçma özü taşıyan derin Marksist Tezini (!) "Eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda'da serbestlik" ilkesini tekrarlardı. Ve yine eylem kömitesi kararlarına rağmen devrimci anlayışları (!) gereği, yürüyüşün sonuna takılıp, ezberlediklerini okuyarak, Don Kişotlukta kararlı olduklarını ilan ettiler.

ATİF'li arkadaşlar bu tavrılarını, (Kendilerine en keskin devrimciliğin ölçüsü) Komite tartışmalarında ve yürüyüş sırasında sürdürdüler. Ardından gazeteleri "MÜCADELE" de yürüyüşü garip bir yorumuyla birlikte, yine garip bir karikatür yayımlayarak, Marksizmi bu denli derin ezberlemelerinin ve sınıf mücadelesinin çok yönlülüğü karşısında başına dönen diz mantıklarının zavallı ürünlerini sergilediler.

Biz, bu tabanda tartışma sürdürmeyi gereksiz zaman kaybı olarak değerlendirdiğimizden arkadaşlar, Marksizmi ezberlemek yerine özümlemelerini tavsiye etmekte yetineceğiz.

Berlin'den Devrimci Yol Taraftarları

ruhr bölgesi

Almanya'daki Devrimci Hareketin Devrimci işçi etrafında merkezleşmeye başlaması ile her bölgede olduğu gibi RUHR bölgesinden de bir birlerinden habersiz arkadaşlar Devrimci işçi ile yazışıp Devrimci işçi adına çalışma yapıyorlardı. Ancak bu çalışmalarında iradi müdahalenin henüz sağlanamamış olması örgütlü çalışmaların hayata geçirilememesine neden oluyordu. Örgütlenme, çalışma tarzı ve Almanya'daki görevlerimiz konusunda belirli bir netlik olmadığından; herkesin her işe koşturduğu, devrimci çalışmanın ise bildiri dağıtmak, dergi satmak şeklinde anlaşılan, teorik tartışmalarda ise en çok Devrimci Yol'cu olma yarışının yapıldığı ya da sadece Devrimci Yol'cu olmakla yetinildiği bir kaşıkılık hakimidi.

Bir süre önce gene Devrimci işçi aracılığı ile birimlerde çalışan arkadaşlar bir araya gelip kendi aralarında bölgede yapılması gereken işleri görüşüp bir görev bölümü yaptılar. Buna göre bazı arkadaşlar bölgedeki her birime gidip Devrimci işçi ile var olan ilişkileri önce bölgesel bir komite ile merkezileştirmek yolunda bir çalışma başlattılar. Komite toplantıları Devrimci işçi adına çalışan her birimden 2-3 arkadaşın katıldığı bir tartışma ortamı şeklinde geçiyordu. İlk toplantıda ulaşılabilen her yere gidilmedi, bölgede en geniş bir ilişkiler ağı kurulması kararı alındı. Bunun dışında bölgede merkezi seminerler, birimlerde ise belirli arkadaşların katıldığı eğitim çalışmaları yapılmalı dendi. Ancak bu türden bir çalışmaya hayata geçirecek kadar arkadaşın olmayışı, bu çalışmayı sürdürme arkadaşların da kitile ilişkileri ve kadro ilişkileri arasındaki farkı ve önemli göremeleri arkadaşların her birime gitmeyi görev edinen mecbur turlere döndürdü. Ancak buradan hiçbir iş yapılmadığı sonucu çıkarılmamalı. Bizim anlattığımız tam bir örgütlü çalışmanın değil de bu nedenlerden dolayı örgütlenmenin kısmen yapıldığı, kitle eğitim ve ilişkilerinin ön plana çıkmasıdır. Buna bizim eksikliklerimiz ve hatalarımız eklenmelidir.

Bize göre her yere ulaşılmalı idi. Ancak belirli bir süre sonra çalışma alanı olarak önceleri iki yada üç yer seçilmeliydi. Gücümüzü ve nele yapabileceğimizi ölçmeden hareket ettiğimiz için doğru bir karar bile yanlışa çevirdik. Öyle ki işler 7 güne sığmaz oldu. Hayatın günlerini bile hesaplamayı unuttuk. Son olarak Devrimci hareketlerin labratuan Devrimci pratiktir diyorum. Ve bugüne kadarki pratiğimizin bize öğrettiklerini şöyle sıralıyoruz.

— Hangi amaçla nasıl bir çalışma yapacağımızı tartışmalıyız.

hamburg

Tüm önyargıları, teorik önermelerin, devrim ve karşıdevrim güçlerinin durumunun en açık, en gerçek ölçülüp,bicilebildiği ortam sosyal pratik diyorsak, Hamburgdaki Strauss'u protesto yürüyüşü ve gösterileri üzerinde durup düşünmeye değer. 25.8.80 Pazartesi günü seçim propagandası yapmak üzere Hamburg'a gelen CSU genel başkanı ve başbakan adayı Strauss Hamburg'lu devrimci demokrat ve anti-faşistler tarafından protesto edildi. Pazartesi 17,30da Strauss'a karşı olan 30 000 iş aşkın kişi konuşma yapılacak yerin çevresini doldürdü. Strauss'u korumak için ise 3 550 polis görevlendirilmişti. Polis şehinin ifadesine göre 5 000 kadar kişinin protesto edeceği hesaplandığından bu kadar az polis görevlendirilmiş.(!) Polislin çemberini yarmaya kararlı kitleleri durdurmakta polislin eksikliliğini "DKP"li ve "TKP"li revizyonistler giderdiler. Toplantı meydanından yangından kaçarak, polislin gösterdiği yollardan uslu, uslu yürüyerek, tarihsel görevlerini bir kere daha yerine getirdiler. Geriye kalan büyük kalabalık daha küçük guruplara ayrılarak konuşma meydanına yaklaşmaya çalıştığında, polislin direk saldırısı ile karşılaştı. Polis köpeklerinden, gaz bombalarına, su fiş-

— Tüm çalışmalarımızda her defa daha fazla insanın çalışmaya katılmasını sağlamalıyız. Çalışmalarımızı elbette en geniş bir çevreye yaymaya çalışılmaktansa ancak kesinlikle belirli bir kontrol sağlandıktan sonra. Bu da ancak çalışma gücünü girdiğimiz arkadaşların iyi tanınması, kurduğumuz ilişkilerin daha sağlıklı - YOLDAŞÇA ilişkiler şeklinde dönüşürme olacaktır.

— Bölgede gerçekleştirdiğimiz tüm eylemler haber olarak Devrimci işçi'ye ulaştırılmayalı. Böylece Devrimci işçinin gelişmesine katkı bulunulmalıyız.

— Eleştiri-Özeleştiri mekanizması işletilmeli tüm gevşeklik ve laçkalıklar üzerine gitmeliyiz.

Devrimci Selamlar
—Ruhr Bölgesi Çalışma Gurubu

aschaffenburg

Her gün, onlarca devrimcinin, demokratın katledildiği Türkiye'den ekonomik bunalmaların ağır yükünü taşıyıp, işsiz ve aç kalmak korkusuna yaşam mücadelesi veren, ellerinde sen kalan şeyleri de satıp, Almanya'ya iltica eden Türkiye ilere, kaldıkları iltica kamplarında faşistler saldıran düzenlenmektedirler.

Bunun bir örneği Aschaffenburg'daki iltica kampında yaşanan su ilginç olaydır. Bir yandan çeşitli baskıların uygulandığı, sosyal yardımların sudan sebeplerle yapılmadığı kampa, diğer yandan demokratların üzerine katletmek amacı ile silahlı faşistler gönderilmektedir. Yaşanan son olayda içeriyi girip, rasgele kişilerin isimlerini soran üç faşist şüphe uyandırdı. Bir kaç kişi kontrol için dışarıya çıktığında ise daha önce Sindorf kampından tanıyan Türkiye'de 4-5 devrimciyi katleden azılı faşistin arabasıyla karşılaştılar. Faşist silâhını çekerek "üstüme gelmeyin vururum" deyince silâhsız olan demokratların faşisti yakalamaları mümkün olmadı. Ancak içerideki Faşistler kampaçılar tarafından yakalandı ve elleri bağlandı ve üzerleri arandı. İltica ise bıçak, MHP'nin bildiri ve broşürleri, üzerinde demokrat kişilerin isimleri bulunan listeler ile geçirildi. Faşistlerin katletmek amacıyla geldikleri belli olduğu halde polis teslim edildiler. Polis ise kamptaki demokratları bildirmemesinden istifade ederek, faşistleri tutuklayacağı yerde, demokratları karokala çekerek işlemedi. Faşistler de bir yandan çevre kendilerinin kampa kaçırılarak götürüldüklerini, yalanlarını yaymaktadırlar.

Şimdi Aschaffenburg iltica kampında tüm demokratlar olayı protesto ediyor, ilticacıların üzerinde oynanan tüm oyunlara, baskılara son verilmesi, polis ve faşistlerin birlikte yürüttüğü yalan ve demogojilerin açığa çıkartılması için tüm anti-faşistleri dayanışmaya çağırıyor.

ye devam ediyorlar. Her gün onlarca halk ıgü, hayatının baharında faşist kurşunlara f oluyorlar.

burada belgelerle bu saldırıların gerçek iç nü amaçlarını açıklamaya MHP-Kontr-la-CIA ilişkilerini açığa çıkartmaya çalışılık. Ama son saldırılar bizim bu belgelerimizi-ereksiz kıldı. Artık o kadar açıktan saldırıyor- i ayrıca belge aramaya gerek kalmıyor.

ım'da faşist saldırılara uyum sağlayamayan y hemen görevinden alınıyor. Fatsa'da sivil tler muhbir olarak kullanılıyor, Kırşehir'de at'da, Kayseri'de Türkiye'nin her yerinde , polis, ordu, sivil faşistlerin işbirliği halin-faliyetleri halkı yoketmeyi amaçlıyor. saldırıların amaçlarını ve hedeflerini iyi tesbit ek zorundayız. Yoksa ne yapmalı sorusunda p bulamayız.

e Kontr-gerilla belgelerine başvuracağız. tr-gerilla'nın bölgeler teorisini inceleyece- Böylece çatışmaların niçin özellikle bazı elerde yoğunlaştığını ve bu çatışmalardan ri amaçladıklarını daha bir iyi anlayacağız. larına genel Komutanlığımın gizli belgesinde rgerillanın hareket alanları ve faaliyetleri üç biçimde inceleniyor. Kontrgerillacılar Türk- yi üç ayrı bölgeye bölüyorlar.

lar şöyle nızı Bölge: Düşman faaliyeti (kastedilen dev- i faaliyettir) için elverişli bölgelerdir. Geril- i (Devrimcilerin) kısmi veya tam kontrolü dadır ve bu bölgelerde Emniyet ve asayiş kça bozuktur.

Bölge: Bu bölgeler ne dost kuvvetlerin tr-gerillanın) ne de gerillanın kontrolün- r. Bu bölgeler mahalli halkın kontrolünün en olduğu bölgelerdir.

1 Bölge: Bu bölgeler dost kuvvetlerin (Kontr- lanın) sıkı kontrolü altındadır.

di bu bölgelerin Türkiye de nerelere denk dü- nü görülür. Belgelerde en çok uğraşan Kürt- r. Gizli Belge de "Tehdidin değerlendirilmesi" münde esas olarak Kürt halkına karşı alınacak rler sıralanmıştır. Ve bundan dolayı Doğu ve y Doğu Anadolunun (Özellikle Kürt halkının diği) kırsal yöreleri "Kırmızı" bölgeye dahil- Yine belgelerde "Sanayi ve Tarım işçisinin top- larak çalıştığı bölgeler", "Maden ocakları ve eri yerler" "Kritik bölgelerdeki köy ve çift- " Kırmızı Bölgeye dahil edilmektedir. Yani n faşizme karşı olanların yaşadığı bölgeler an bölgeler ilan edilmiştir. Kontr-gerillacılar ölge halkını düşman sayarlar ve bunları Vatan ıği olarak görmezler. Onun için Artvin'e gelen andarma Komando Yüzbaşısı "Artvin'i vatan aklarına katmaya geldim" demiştir. Bu bölge- kontrgerilla halka karşı en amansız baskı ve ü reva görür. Saldırı ve terörü özellikle bu elerde ayırım gözetmeksizin tüm halka karşı ınılır.

imcilerin zayıf olduğu, faşistlerin kontrol a aldıkları yerler ise belgelerde yeşil bölge ik adlandırılırlar. Yozgat, Çankırı, Afyon yerler bu bölge'ye dahildir. Kontr-gerillacı- amacı tüm Türkiye'yi Yeşil'e boyamaktır. i teker teker her şehri faşist işgal altına al- tir.

bölgeler ise kritik olan "hassas" olan yer- r. Buralarda Devrimcilerin etkilerin yanı- faşistlerden bir kitle tabanına sahiptir. yörelerde genellikle Alevi ve Sunni vatan- ar Kürt ve Türkler burada yaşamaktadırlar. tr-gerilla buralarda hakimiyetini tam olarak yamamıştır ve bundan dolayı bu bölgeler sas bölgeler" ilan edilmiş ve buralara has planlar uygulanmaya konulmuştur. Sivas, ım-Malatya-Maraş, illeri buna örnek verile- Bu şehirlerde özellikle Alevi, Sunni, Kürt, çatışması körüklenmekte ve böylece kat- lar düzenlenmekte ve yöre faşistleştirilmeye lmaktadır.

LÜCÜLÜK

ye'de bu kelime çok kullanılır "Bölücülük" levrinciler "ülkenin ve vatanın birliğini ve nlüğünü" bilmekle suçlanırlar. Oysa görül- gibi en büyük bölücü Kontr-gerilladır ve o iyeyi şimdiden bölmüştür. Alevi ve Kürtlere düşmanlık tohumları saçmaya çalışmakta atandaşların yaşadıkları yerli vatan toprağı

o aracı saymamaklaadır. Devrimci er o aracı aslı bölücünün Kontrgerilla olduğunu, Faşistler oldu- ğunu açıklamak bize düşmektedir. Bu konuda bizim Alevi Sunni tüm vatandaşlarımızın birli- ğini istediğimizi mezhep ayrılıklarını körüklemenin faşistlere hizmet edeceğini açıklayamız gerekir. Aynı şekilde Kürt halkına karşı reva görülen bu zulüm ve dehşet politikasına karşı çıkmalı, halk- ların birliğini ve kardeşliğini savunmalıyız. Halklar arasında kardeşlik birlik ise özgürce olur, gönüllü olur zorla olmaz. Bunun yolu ise kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmaktan geçer.

Kontr-gerillanın bölgeleri bu kadarla bitmiyor. Onlar bölücülüğü her bölgeyi kendi altı bölgelerin ayırarak devam ettiriyorlar. Her kırmızı, yeşil, sarı bölgenin içinde de kırmızı, sarı, yeşil alt bölgeler bulunmaktadır. Bu ayrımı o kadar ileri götürmüşlerdir ki, özellikle büyük şehirlerde evlere, kahvelere varıncaya kadar her yeri işaretlemişler- dir.

İÇ SAVAŞ VE KONTRGERILLA

Şimdi artık birçok şey gün ışığına çıkmıştır. Faşist güçlerin, Kontrgerillacıların neler iste- diklerini biliyoruz.

Onlar vatan toprağı saymadıkları yeri teker teker işgal etmeyi amaçlıyorlar. Türkiye de her şehri bir Yozgat yapmaya çalışıyorlar. Bu işgali gerçekleştirmenin yolu ise iç-savaştır. Bu amaçla askeri bir plan doğrultusunda özel- likle belli yöreleri hedef alan bir saldırı politikası uyguluyorlar. İstanbulun giriş çıkış kısımlarını yol ağzlarını kontrol altına almaya, Ankaranın çevresini kuşatmaya (Kırmızı bölgeleri kuşatıp çembere alıyorlar) çalışıyorlar. İç anadoluyu boşaltıp kontrole almayı ve buradan Karadeniz'e (Ordu, Samsun, Fatsa) uzanmayı amaçlıyorlar. Hedeflerine ulaşma bilmek için Alevi Sunni çatış- ması yaratıyorlar (Çorum); operasyonlar düzen- liyorlar (Ordu); halkın ilerici olduğu yerlere ise faşist polisleri ve askerleri atıyorlar (Izmir) - Örneğin Inciraltı öğrenci katliamını düzenleyen Askeri personelın bir kısmının aranan ülkücüler olduğu açığa çıktı.

Ordu-Polis-İdare-Sivil faşist işbirliğinin en büyük örneklerini vererek adım adım orduyu daha fazla çatışmaya taraf olarak sokarak işgallerini gerçekleştireyorlar.

Kısaca o halde faşist saldırıların amaçları şöyle özetlenebilir:

- Korku, dehşet, panik havası yaratarak yılmılık ve teslimiyet eğilimini yaygınlaştırmak bu amaçla
- Devrimci güçlerin, halk güçlerinin önde gelen unsurlarının yok edilmesi
- Belirli bölgelerin kontrol altına alınması
- Tüm gelişmeleri bir askeri darbeye yol açacak biçimde zorlamak.

Bütün bunlar ortadayken ne yapmak lazımdır? Açıkça görüldüğü ki Türkiye'nin sorunu sadece açık faşist bir diktatörlüğü engellemek değildir. Çünkü sorunu sadece bir engellemeye indirsek, bugünkü sisteme karşı alternatif bir mücadelenin yaratıl- masının gerektiğini göz ardı eder.

Faşizme Karşı Mücadele Anlayışları

Burada öyle çok uzun boylu teorik tartışmalara girecek değiliz. Canlı hayattan vereceğimiz örnek- lerle bazı anlayışları sergilemeye ve ne yapılması gerektiğini açığa çıkartmaya çalışacağız. Çünkü özellikle Türkiye'de bir çok gurup teori kesmekten ortalığı tozu dumana buluyorak, yapılabacak olan ve aslında hiçte karşık olmayan şeyleri iyice bulanıklaştırmaktadırlar.

Faşizme karşı mücadele somut olmak zorun- dadır. Bu günkü faşist saldırılar karşısında Çorum halkı ne yapmak zorundadır? Tariş'li işçi ne yapmak zorundadır? Üzerine kurşun yağdıran öğrenci kahvesi kurşunlanan mahalleli, kendisinde haraç istenen bakkal ne yapmak zorundadır?

Eğer bu sorulara cevap bulamıyorsak, istersek alem cihan olalım kırk dereden su getirelim boş- tur. O halde cevap bulmak zorundayız. Şimdi biz sözü uzatmadan yapılabilecek olanları sıralamaya çalışalım. Ama önce Türkiye de sık sık karşlaşılan bazı yanlış anlayışlara değinmekte yarar var.

1) Faşist saldırı ve katliamlara karşı mücadelenin birinci şekli sözlü veya yazılı demeçler vermek ve faşist saldırıları hiddet, şiddet ve cealetle knamak- tır veya sadece bildiri dağıtmaktır.

belgelerle

FAŞİZM v-

ZORUNLU BİR AÇIKLAMAMA

Belgelerle faşizm yazısı, Askeri Darbe'den önce yazılmıştır. Bu nedenle daha çok darbe öncesi ortama ilişkin konular tartışıldı. Somut sorulara cevap bulunmaya çalışıldı.

Oysa şimdi olaylar bu yazıda tartıştığımız bir çok konuyu aşmış bulunuyor. Fakat yazıyı yayınlamayı iki açıdan yararlı gördük:

- Aslında darbe tek başına bir olay değildir. Kendisinden önce yaşanan olayların kaçınıl- maz bir sonucu ve devamıdır. Darbenin niteliğini anlamak açısından burda yer alan belgeler (Kontrgerilla ve bölgeler teo- risi vs.) hala geçerliliğini korumaktadır. Yani bir nitelik değişikliği söz konusu değildir Türkiye'de. Darbeyi yapan ordu faşistlerle içiçe Türkiye'yi işgal etmeyi amaçlayan ordu- dur. Bu açıdan amaçlanan gelişmelerin son nok- tasıdır.

Faşistler bizden birini vurdularını "Bu alçakça cinayeti şiddetle kınıyoruz diye bir bildiri basi- veririz. Bir kişi daha öldürülürse bir bildiri daha... Onlar bizden adam öldürdükçe, bizde basarız bildirinin gözüne. Hatta bildirinin sonunda "Tüm anti-faşistler birlik olsun" "Güçlerimiz dağınık birleşelim diye yazarız. Sakın bu söylediklerimizle bildiri dağıtmaya, demeç vermeye karşı olduğumuz sanılmasın. Bunları faşizme karşı mücadeleyi sadece bildiri ve demeç meselesi olarak görenler için yazıyoruz. Faşizme karşı birliği dağıtı- tığı bildiri ile veya "gelin benim dükkanda birleşe- lim" demekle hallolacağız zannedenler için yazı- yoruz. Hiç böyleleride olurmu demeyin 4'ü aşkın anlı ve de sanlı sosyalist partilerimizin yaptıklarına bakalım yeter.

Her cinayet ve katliamdan sonra üzerine düşen demeç verme işini tamamladıktan ve bir daha bir- lik çağırısı yaptıktan sonra görevlerini yerine getir- menin huzuru içinde köşelerine çekiliyorlar ve yeni cinayet haberlerini bekliyorlar. Böylesi bir kafa yapısının değil, faşizme karşı mücadele etmek kendi canını dahi korumaktan aciz olduğu ortada değildir?

2) Faşizme karşı mücadelenin ikinci yolu "oyuna gelmeme" teorisi gereyi "provokasyona gelmeyerek" sokağa inmemektir.

Bu da nereden çıktı demeyin. Teori şöyle, "Efendim faşistler niçin saldırıyorlar? Açık bir cunta'yı getir- mek için. Cunta nasıl gelir karışıklık var, sağ sol çatışması var diye. Şimdi böyleyse faşistler biz cevap verelim diye saldırıyorlar. Biz faşistlerin bu oyununa girsek anarşi olur, kardeş kavgası çıktı diye cunta gelir. O zaman cevap veremeyerek bu cuntaya engelleyebiliriz. Çünkü cunta bahane bulamayacaktır."

Bu teoriyi en fazla Türkiye İşçi Partisi savunuyordu. Ecevit ise bu teorinin mucididir. Bu teori uyarınca bir ara, okullarda artan faşist saldırılar karşısında demeç bile verdiler "gençler saldırılara cevap verme- yin, faşistlerle polisleri karşı karşıya getirin" diye. Ve ekledilerde "okulları terkidin diye. Niye çünkü olay çıkıyor, olay çıkıncada oyuna geliniyor, iyi ya oyuna gelmeyelim, terkedelim bizde okulları. Faşist- ler fabrikalara saldırıyor oyun gelmeyelim fabrika- larında terkedelim. Faşistler Mahallelere saldırıyorlar, oralarında terkedelim; iye ama cevap verilmesi gere- ken ufak bir soru kalıyor geriyeye "Nerede yaşaya- lım?" Ankara'da Partisinin üyesi 7 genç insanı bu teorileri savunarak, savunması faşizme teslim edenler hiç sıklımadan "Bizi sokağa indirmezler" diye demeç verdiler. Eklenmesi gereken konu şe- liğini TKP'nin yaptığı bu ekibin faşizme karşı ken- disini savunulara "Bireysel Terörist" "Goşist" suçlamasında bulunduklarıdır. Okulu, Mahalleli, Fabrikayı faşist işgale bırakmaz, direnin, faşistlere cevap verirsen "bireysel terörist" oluyorsun. O halde anarşist ve goşist olmamak için bırakalım faşistler yakınsınlar, yıksınlar, Seydişehirleri, Iskenderun demir çelikleri işgal etsinler. Biz daha sonra oyuna gelmedik diye demeçler veriz.

TÜRKİYE III

2) Anti-faşist mücadele şimdi daha karmaşık ve daha üst eylem biçimleri ile sürecektir. Bu yeni döneme ilişkin mücadelenin niteliğini anlamak, eskiden yapılanların genel bir değerlendirmesini yapmakla mümkündür.

Yeni dönemde görevlerde de temel bir değişiklik söz konusu değildir. Yine direniş örgütlemek, direniş komitelerinde örgütlenmek önümüzdür. Hemde daha önemli ve zorunlu olarak.

Arkadaşların, bu nedenle yazdıkları e s k i olan şeyleri düzeltmeden yayınlamamızı anlayışla karşılamaları gerekiyor.

Yeni dönem ve görevlerimizin etraflı bir değerlendirmesi ise önemli bir görev olarak önümüzde duruyor.

Ama faşistlerin de istediği bu değildir acaba? Oyuna gelmeyelim diye diye faşistlerin oyununu gelmektedir? Öyle ya, okulu bırak, fabrikayı bırak, sokağı bırak, mahalleyi bırak.

Faşistlerde bunu amaçlamıyorlarmı? Her yeri işgal etmek, faşistleştirmek istiyorlar mı? Bu teorinin faşistlerin ekmeğine yağ sürdüğü, devrimci halk güçlerini savunmasız bıraktığı onların ellerin kollarını bağladıkları gün gibi ortadadır.

3) Uğur Mumcu'nun meşhur Tabancılar "teorisi veya Ecevit'in deyişi ile literatürümüze katılan "Eylemci sağ ve eylemci sol'a karşı olmak "Sağdan veya soldan gelen her türlü terör eylemine karşıyız. Aşırı sağa ve sol'a karşı devletin güvenlik kuvvetleri vardır. Güvenlik kuvvetlerimiz tarafsız bir politika güderek, anarşi ve terörü yokedecek güç ve yetenektir."

İşte Türkiye halklarının çirasını yandıran yansız teori budur. Uğur Mumcu'ya göre asıl suçlu silah kaçakçılardır. Karanlık merkezlerden idare edilen bu kaçakçılar hem aşırı sağa hemde aşırı sola silah temin etmekte böylece terör ortaya çıkmaktadır. Silah kaçakçılığının etkin takibi sonunun çözümdür.

Uğur Mumcu'nun solculara verdiği şey ise Eylemsizlik. Evet şaşırmanın; üstelik Markstan Lenin'den alınmış dahi yapılarak "Eylemsizlik" en büyük eylem olduğunu ispatlayarak, yavuz hürsüz misali ev sahibini bile bastırılmaktadır. Azgın faşist saldırılar karşısında sakin birşey yapmayın uslu uslu oturuyor diyor. Devletin güvenlik kuvvetleri bu işin üstasından gelmiş ölümü bekleyin temnenin başka bir çeşidi olsa gerek buda.

Oysa sadece Marksizmi değil, daha başka da bilmediği çok şey var U. Mumcunun.

Birincisi sorun silahlar sorunu değildir, onun arkasındaki siyasettir. Bugün silahlı resmi sivil bütün faşist güçler halkı yok etmeyi teslim almayı amaçlıyorlar. Bu siyasete karşı yapılacak tek şey vardır o da kendimizi savunmaktır.

Ama işin bir başka ilginç yanı var, halka eylemsizliği, silahtan kaçmayı öneren yani onlara kendinizi savunmayın diyen Uğur Mumcu da Ecevit'e koruma polislerini koruyorlar. Yani kendi dediklerini kendileri bile yapıyorlar. Söylediklerinin olacak gibi olmadığını kendileride biliyorlar galiba ikincisi bu "terörizme karşıyız" yaygarasının faşist saldırıların üstünü küllendiği, görünmez hale soktuğudur. Çünkü unuttular terörizmi lanfetmede Türkiye'de onlardan geri kalmıyor. Bu edebiyat faşist saldırıları ve onların arkasındaki egemen sınıfların politikasını gizleyip kendisini savunmak zorunda kalan insanların bu saldırganlarla aynı kefeyle koymaktadır.

Üçüncüsü ve en önemlisi şiddetin "her zaman sınıflar arasındaki mücadelenin belirli tarihsel ve toplumsal koşullarda kazandığı bir biçim (D.Yol s.23) olduğudur. Biz buna karşı olsakta, olmasakta, sınıf mücadelesi yasaları, olayları hep bizim paşa gönül-

müzün istediği yönde geliştirmede için bu gierek serdesen biçimlere uymak zorundayız yoksa yok olur boğulur gideriz.

Ashında artık akl başında hiç kimse bugün Türkiye'de bunları savunmuyor. Hayatın çıplak gerçekliği bu teoriyi de; savunularını da çöp sepetine attı. Çünkü bu aşırı uçlar çatışmasıdır diyene soruyorlar şimdi. "A. İpekçi de mi aşırı uca mensuptu; Maraşta anasının karını öldürülen doğmamış çocuğun, bebeklerin, gencecik kızların aşırı uçlarla alakası neydi? diye.

4) Bu bakış açısının kaçınılmaz sonucu olan Ecevit'in meşur, "barışma" teorisi; yani uzlaşma teorisi "aşırı uçlara karşı eşit derecede mücadele" "ne kadar sağcı yakalarsanız o kadarda solcu yakalayın" diye emir vermişti devrin İç İşleri Bakanı. Sonuç faşistlerin daha da azgınlaşan saldırıları. Ecevit uygulamaya koyduğu politikayla, Tekelci sermayenin problemlerini tek tek çözmeye çalışırken; halkın en basit demokratik taleplerine, direniş eğilimine, "13 tane ödünç Bakan" dı v.s. diyerek aşkıtan tavır aldı. Ve iktidarda kalmanın (daha doğrusu hükümette kalmanın) yolunun ancak Kontr-gerilla ile egemen sınıflarla uzlaşmaktan geçtiğini bildiği için, sürekli tavizler verdi. Böylece egemen sınıfların umut Ecevit'i harcarlarken, solu da Ecevit'e harcatma politikası güttüler. Ve devri dolup görevini yerine getiren Ecevit'i ensesinden tutup aşşağı aldılar. O şimdi yine Egemen sınıfların problemlerini çözmek için yeniden sırasının gelmesini bekliyor. Bu politika, Maraş katliamı sonrası ilan edilen sıkıyönetim ile birlikte tam teslim oldu, iflas etti. Önce baskı yasaları hazırlandı, AP ile birlikte meclisten geçirildi, sonra sıkıyönetim, sonra bölücülük bahanesiyle bunun genişletilmesi ve şimdiye yeni baskı yasaları. Ecevit ise tüm bunların nasıl faşizme karşı şeyler olduğunu türlü cambazlıklarla anlatmaya çalışıyor. Ama ona artık kendi gurubunda dahi inanmıyorlar.

CHP merkezinin izlediği bu politika adım adım faşistlere yeni mevziler kazandırdı. Onlar kendilerinin yapamayacakları şeyleri Ecevit'e yaptılar ve CHP yönetimi bugün öylesi bir saçıklık ve aptallık öneri vermektir ki, Faşistlerce öldürülen İstanbul milletvekilinin cenaze törenine gene Faşistleri davet etmektedirler. CHP merkez politikasının Türkiye'de halkımız faşizme koruması ve savunması ettini artık herkes gördü yaşadı. En hızlı CHP savunucusu Örsan Oymen bile artık CHP'nin Hitlerin işbaşına gelmesine sorumluluğu alan Alman Sosyal Demokratları kadar bile olmadığını yazıyor.

Terörizme karşı en büyük umudumuz o Devletin Güvenlik Kuvvetlerinin ne birşey olduğunu da, Çorum'da, Kayseri'de, Tunceli'de Fatsa'da Türkiye'nin her yerinde neler yaptığını kimler tarafından yönetildiğini kimlerin güvenlik kuvvetleri olduğunu da her gün örnekleriyle yaşıyoruz.

NE YAPMAK GEREKİR

Şimdi işin en önemli kısmına geldik. Mademki durum böyle, ne yapalım, nasıl mücadele edelim?

O zaman bazı şeyleri tekrar etmek, açığa çıkartmak yarar var. Faşist saldırı ve terör furyası halk safalarında bir direnme eğilimi yaratmıştır. Kendisine saldırılan kurt sürüsüne çifte atmak, bir atın nasıl doğal hakkı yaşama gerekçesiyle, halkımızın da saldıran faşizme karşı mücadele etmesi, direnmesi ayakta kalma, yaşama hakkıdır.

İyi bir devrimci önderlik bu direnme eğilimini örgütlemekle ona yön ve şekil vermekle görevlidir. Ama bunu yapabilecek için bir şeyi iyi kavramak gerekir. Faşizm birşeyden korkar HALKTAN. Ama örgütsüz dağınık değil örgütlü birlik halktan korkar faşizm. Başka hiç bir güç hiç bir kuvvet yoktur. Ne bildiri edebiyatı ne aşırı uçlar yaygarası nede bireysel terörizm şarlatanlıkların çözümleri değildir. O halde sorun bunu başarmaktır. Bunun yolu ise direnmekten, direniş mücadelesini örgütlemektir yani DİRENİŞ KOMİTELERİNE RİNDE örgütlenmektir geçer. Faşistler nereye saldırıyorsa, orada faşizme karşı kale gibi dikileceğiz ve faşist işgale yer veremeyeceğiz. Bunu şu bizim meşhur bakkal Hasan amca örneğimizle anlatmaya çalışalım. Türkiye'de her gün yaşanan olaylar dizisinden basit belkide en basitlerinden birisi bu. Biraz hikayemsi olacak belki onun için kusura kalınmasın.

Faşistler Bakkal Hasan'ı tehdit ederler ve kendisinden haraç isterler. Eğer istenilen haracı vermezlerse dükkanını uçururlar ve öldüreceklerdir Bakkal Hasan'ı. Şimdi Bakkal Hasan amca ne yapmış? Düşünüp taşınmış, doluya koymuş, alması, boşa koymuş

doğmamış. En sonunda aklına gelmiş, "Bakkal Hasan mahallede ilerici devrimci kimseler var, hele bir ol bu bunlara danışalım" demiş ve danışmış "Kurtcular benden para isterler, ne yapayım" diye. Şimdi ne cevap vereceğiz Hasan Amcaya? Danıştığımız gençlerden birisi şöyle cevap vermiş:"Hasan Amca, biliyorsun faşizm emperyalizim çağında, Finans kapitalin en gerici, en söven, en eli kanlı kesiminin açık terörüst diktatörlüğüdür." "Oğlum, geliyorlar sen ne yapacağımı söyle" bizimkinin duyduğu yok plaktan ezbere okumaya devam etmiş.

"Hasan Amca, proleter enternasyonalizmin öncü örgütü komünist enternasyonal VII. Kongresinde Faşizme karşı mücadeleden ancak proleterya partisi önderliğinde anti-faşist cepesel örgütlenmeyle..." Lan oğlum geliyorlar..."

"Hasan Amca bakkım bundan hayır yok; bir başkasına gitmiş. Ondanda şu cevabı almış "Sen bir dakika bekle Hasan Amca, hele bir kitabı bakalım" Açmış Dimitrov Faşizme Karşı Birleşik Cephe çevir, çevir; Bakkal Hasan'ın faşistler saldırırsa ne yapacak, kitapta yazmıyor. Bu sefer başka bir kitap açmış. Bakkal Hasan bundanda hayır yok. Öyle ya kuru nutuk değil somut öneri yapılmalı. Şunlar söylenebilir Hasan amcaya:

- 1) Parayı öde çanını kurtar. Ama bakkalın ödeyeceği para yeni canlar almak için mermi olur.
 - 2) Polise git denir. Devletin günlük kuvvetleri bu işin üstesinden gelir. Ama ertesi gün faşistler polislerle birlikte gelir haraç isterler.
 - 3) "Hasan Amca" denir. Bizim mahalledeki tüm ilerici toplayalım, konuşalım. Aramızda bir komite oluştururalım. Sokmayalım faşistleri mahalleyle. Direnelim. Direniş komitesi kuralım. Hem sadece faşistlere karşı değil, aynı zamanda yıllardır yapılmayan, yolumuz, şuyumuz, elektriğimiz için yapalım bunu. Kendi kendimize yönetmesini öğrenelim.
- Hangi düştüğünde olursak olalım, hangi guruptan olursak olalım soru çok basittir. Faşistler mahalleye saldırıyorlar. Mahalleyi korumaktan yanamıyız değilmiyiz? Faşistler bizleri teker teker yok etmeyi amaçlıyorlar, buna karşı canımızı malımızı kurtarmaktan yanamıyız değilmiyiz? Yöremizde bu saldırılara karşı komite kurulumu kurmalıyız mı?

Cevap basittir. Ya evet ben bu işte varım diyeceksin ya da yokum. Gerisi boş görevlilik.

Direniş komitelerinin niteliği faşist saldırıyı bir sefer savdıktan sonra ise işin asıl önemli kısmı gelir. Bu mücadelenin gerçek niteliğini anlatmak. Ve işte bu noktada Hasan Amcada bilgi denlemeye hazırız. Sorun sadece bu kendiliğinden direniş eylemini örgütlemekle bitmemektedir. Bu pratik örgütlenme sürecinde bu örgütlenmenin niteliği ve hedefleri halka doğru olarak anlatılmalıdır. Ve faşizme karşı mücadelenin anlık bir sorun olmadığını bir iktidar sorunu yani bir devrim sorunu olduğunu iyice kavranmalıdır. O zaman faşizme karşı doğru bir mücadele verilmesi ve pratik mücadele sürecinde benliğin yaratılması ancak bu temel ilkelerin kavranması bilmesiyle mümkündür.

1) Faşizme karşı mücadele bir devrim, siyasi iktidar meselesidir. Açık faşizme geçişi engelleme buna bağlıdır.

2) Bu ancak uzun süreli bir savaş sonucu gerçekleşecektir. İçinde bulunduğumuz aşama karşı koyma, savunma güç toplama aşamasıdır. Direniş mücadelesi karakterindedir.

3) Direniş döneminde faşist saldırı politikalarını karşılayacak, somut karşı politikaları geliştirip uygulamaya koymak gerekmektedir. Bunu tüm anti-faşistlerin ortak eylemini örgütleyerek yapmak gerekir.

4) Siyasal ve örgütsel anlamda tüm halk güçlerini donatan ve seferber eden bir politika güdülmeli, halk yığınlarını giderek mücadeleye aktif olarak sokacak araç ve gereçler yaratılmalıdır.

5) İzlenecek eylemlerde, halk güçlerinin moralini yükseltici, faşistlerin moralini bozan ve mevzilerini dağıtan bu çizgi izlenmelidir. Savunma çizgisi pasif bir savunma olarak anlaşılmalı, aktif bir savunma temelinde geliştirilmelidir.

6) Bu eylem çizgisini hayata geçirebilecek olan örgütlenmeler yaratılmalıdır. Faşizme alternatif bünyesinde halk demokrasisini besleyip büyütecek olan, faşizme alternatif halkın iktidar organlarını geliştirmek ve bir direniş cephesi yaratmaya çalışmak gerekmektedir.

Bu noktalar göz önüne alınmadan tutarlı ve uzur vadeli bir anti-faşist mücadele başarıya ulaşamaz

Zafer ergeç, direnen mücadeleye eden, Türkiye halklarının olacaktır!

fransa

FRANSA'DAKİ KARTSIZ KONFEKSİYON İŞÇİLERİNİN ŞANLI DİRENİŞİ SÜRÜYOR

Şubat 1980'de başlayan Kartsız Konfeksiyon işçilerinin mücadelesi DEVRİMCİ İŞÇİ'nin 8 inci sayısında yayınlanmıştı. Kısaca özetlersek:

11 ŞUBAT 1980 günü 17 Konfeksiyon işçisi açlık grevine gittiler. Bir hafta sonra Çalışma Bakanı Stoleru 17 işçiye kart verilebileceğini ve açlık grevinin sona erdirilmesini istedi. Bu istek açlık grevindeki işçiler tarafından geri çevrildi. Stoleru ile görüşmeler yapıldı. Bakan tarafından yapılan 31 Temmuz 1976 yılına kadar Fransa'ya giren kartsız işçileri kapsayan çalışma ve oturma izni verilmesi teklifi geri çevrildi. Bu arada çeşitli toplantılar ve bir dayanışma gecesi düzenlendi. 3 Martta tüm konfeksiyon işçileri işi bırakma eylemine geçtiler. Hükümetle yapılan görüşmeler belli bir aşamaya geldiğinden açlık grevi 24-günü (8 Mart 1980) de sona erdirildi.

Hükümetle 12 Mart günü yapılan görüşmede tüm Türkiye'li işçilere kart verilmesi için bir büro açılması kabul edildi. Ancak bakan Stoleru net yazılı bir garanti vermediğinden bu "tuzak" büro 19 Martta bojkot edildi. Aynı gün tekrar iş bırakıldı ve bir yürüyüş yapıldı. 22 Mart günü Stoleru'dan gelen garanti üzerine toptan büroya gidildi ve dosyalar alındı.

CFDP Sendikası mücadeleyi başından beri destekledi ve bu aşamada bir büro açarak topluca sendikaya üye olunmasını sağladı. Böylece konfeksiyon emekçileri kendilerine yöneltilen her türlü sömürü ve baskıya sendikal örgütlenmelerinin gücü ile de karşı koymaya başladılar. Birünün açılışından sonra içeriye her dosya veren emekçiye 3 hafta içinde cevap geleceğini söyleyen hükümet çıkardığı bir takım bürokratik engellerle bu süreci aştı. Mücadelemiz karşısında gerileyen hükümet, bürokrasi yoluyla hakkımızı gasp etmeye çalışıyordu. Yığınlağa düşüp birliğimizi dağılacakları umu hükümete karşı işçi delegesi arkadaşlarla tüm emekçiler yeni bir eylem geliştirildiler. İçeri verilen dosyalara işlemler hızlandırılarak hemen cevap verilmesi talebiyle "BORSA" işgal edildi. "Oturma ve Çalışma Hakkımızı Söke Söke Almaz" Ekonomik talebimiz ile birlikte "Gerçek Kuruluşumuz için tek yol DEVRİMCİ YOL" diye haykırдық. Basın, Radyo, Televizyon biz kon-

lesine örnek oldu, güç kazandırdı. Ama haklı mücadelemiz ve elde ettiğimiz kazanımlar karşısında, Devrimci işçi örgütülüğümüz karşısında bir avuç TKP'li hayinliğin ve CGT sendikası, CFDT'nin bizi patronlara sattığını, polise fişlettiğini çıkarttı bildirdiler. Fakat biz konfeksiyon işçileri biliyoruz ki; Fransız burjuvazisinin yabancı işçileri uzun yıllar aç, sefil, en ağır sömürü ve baskı altında çalıştırdıktan sonra sınır dışı etmek isteyen yasalarna "evet" diye imza atanlar bunlardır. Onlara güvenmiyoruz. Tüm milliyetlerden 400000 kartsız işçiye kart verilmesini istediklerini söylediler, ama bugüne kadar burada kartsız çalışmak zorunda kalan biz "turist emekçileri" siz işçi sayılmıyorsunuz diye sendikalarna kaydetmediler. Bu sömürü düzenine karşı yürüttüğümüz mücadelede bize sahip çıkmadılar, sınıfımızın davasına sahip çıkmadılar. Biz Devrimci işçi örgütülüğümüze ve sınıfımızın gücüne inanımlarla birlikteyiz.

İçeri verilen dosyalarımıza cevaplar gelmeye başladı. 'Stoleru' bize her zaman yeni bir düzenbazlık yapılabildi. Düzenlediğimiz bir kapalı salon toplantısında iş kontratı bulamayan emekçilerin durumunu gelen cevaplar ile ilgili sorunları tartıştık. İşçi sınıfının mücadele, birlik ve dayanışma günü olan 1MAYIS'ta mücadelemizin güçlenerek devam ettiğini bilerek, sınıfımızın gücüne ve yaratıcılığına olan inancımızla Sentien'de toplandık. Örnek ve kararlı mücadelemizle bu sene kortajın önünde ikibin Türkiye'li emekçi 1MAYIS alanına yürüdü. Oturma ve Çalışma kartı bizim en doğal talebimizdir. Fakat bu günün gerçek kurtuluşumuzun tek yolunun tüm ezilen, sömürülen halkların kuracakları sömürsüz bir dünyada gerçekleşeceğini haykırдық. Kadın erkek biz Türkiye'li emekçiler diğer milliyetlerden işçilerle birlikte "Yaşasın uluslararası İşçi Sınıfının Dayanışması" diye haykırдық. Türkiye'deki faşist katliamları, işkenceleri, işsizliği, hayat pahalılığını lanetleyen sloganlar attık.

10 Mayıs'ta göçmen işçilerin sınırdışı edilmesini isteyen Barre, Bonnet, Stoleru adıyla anılan yasaları protesto için kadın erkek tüm emekçi-

çözümü için bu işlerin yürütüldüğü büroya işgal ettik. İşçilerden oluşan bir heyet ve sendika sözcüleri yetkililerle görüştüler. Patron refüze gelen emekçi atölyeden çıkarılıyor fakat patronun elinden sömürme hakkı alınmıyor. Bu işgal sonrasında patronundan refüze gelen arkadaşlara yeni bir iş yeri bulunup çalışma hakkı tanınması sağlandı.

Temmuz ayında konfeksiyon iş kolunda işlerin azalması ile flatlar düştü, patronlar silikle emekçileri işten çıkarmakla tehdit etmeye başladılar. Emekçilerden peşin doktor parasını almalarna rağmen çek vermemek, sigorta için para kesmelerine rağmen sigorta deklarelerini yaptırmamak için direnen patronlar her zaman karşılarında emekçilerin atölye işi ve atölye dışı dayanışması karşısında gerilemek zorunda kalarak gasp ettikleri hakları geri verdiler. Türkiye'li konfeksiyon emekçilerini bu dönemde parça başı hesabıyla 10-12 saat çalıştırarak katmerli bir sömürü uygulayan patronlara karşı yeni bir mücadele başlattık. İnsanca ve düzenli bir yaşam için ayrılmış çalışma mücadelesi. Bu patronları çığına çevirdi. Parça başı hesabıyla çalışma, Fransız iş kanunlarına göre de yasak. Aylıkçı olduğumuz takdirde patronlar bizi günde 8 saatten fazla çalıştırmaz. Aksi halde fazla mesai parası ödemek zorundadır. Cumartesi-Pazar günleri çalışmak kendi isteğimizle bağlıdır ve en önemlisi toplu sözleşme dönemlerinde maaş yapılan zaman yararlanırız. Bütün bunlardan başka aylıkçı olan emekçiyi işsizlik dönemlerinde de patronlar işçinin aylığını ödemek zorunda. 8 saatlik iş günü sonrasında kalan zaman bizi emekçilerin yönetimde söz ve karar sahibi olması, işçi sınıfı bilimini öğrenmek için kendimize ayıracığımız zamandır. Patronlar parça başı sistemi ile bizi bu bildiren yoksun kılmak istemektedirler. Bu yüzden bilinçle yürütülen "aylığa geçme mücadelesi" sonunda birçok atölyede başarıya ulaştı.

Patronların çıkışı verdiği emekçilerin sayısının çoğaldığı suni olarak üretimin durduğu zor ve uzun işsizlik günlerinde de dağılmayan örgütülüğümüz karşısında, haklarımızı gasp etmeyen hükümet 29 Temmuzda çalışma gurubumuzla masaya oturmayı kabul etti. Bu görüşmeden bir gün önce saat 12'de her zaman toplantılarımızı yaptığımız salonun önünde toplandık. Hükümetin işlemleri geciktiren farklı bürokratik uygulamalarını protesto etmek için kart işlemlerinin yürütüldüğü merkez büroya yürüdü. Birünün önünde uzun süren bir oturma eylemi ile "YA HEP YA HIÇ" "OTURMA VE ÇALIŞMA HAKKIMIZI SÖKE SÖKE ALIRIZ" sloganlarıyla, işliklerimizle protestomuz devam etti. Yürüyüş ve Oturma eylemi sırasında "KAHROLSUN ÇORUM'DAKİ FAŞİST KATLİAM" "FATSADA'DAKİ FAŞİST İŞGALE SON" sloganlarıyla ülkemizdeki faşizmi lanetledik. Sonunda yetkililer işçilerden oluşan bir heyeti kabul ettiler. Heyet taleplerimizi yineledi.

2 Ağustos'ta bir salon toplantısı düzenlenerek hükümet ile 29 Temmuz günü yapılan toplantı-

nın sonuçlarını tartıştık. "İÇERİYE DOSYA VEREN KONFEKSİYON İŞÇİLERİNE OTURMA VE ÇALIŞMA KARTI" talebiyle mücadeleye devam kararı aldık. Eylül ayında da konfeksiyon emekçilerinin yine omuz omuza birlik ve dayanışması sirdi. Eylül ayını Fransa hükümetine karşı eylem ayı olarak ilan ettik. Şimdi birçok konfeksiyon işçisi kartlarını almış durumda. Ancak bazı arkadaşlarımızın durumu engellerle karşı karşıya. İki Eylül toplantısında kart alınmayan kurtuluş olmadığı ve emekçilerin mücadelesinin sürdürüğü vurgulanarak engeller ortadan kaldırmak için 8 Eylül'de Çalışma Bakanlığında karar yürütüldüğü karar alındı.

ŞANLI DİRENİŞİMİZ ENGELLERİ AŞARAK İLERLERİYOR!

strassburg

24 Eylül Çarşamba günü saat 15.00'sularında Türkiye'li işçi, öğrenci ve aydınlardan oluşan 500 ün üstünde kişi Avrupa Parlamentosunun önündeki parkta toplandılar. Barışçı bir şekilde çeşitli dillerde yazılmış pankartlar açan göstericilere karşı Fransız polisi saldırdı. Polisler, Türkiye'deki askeri cunta ile ilişkilerin kesilmesini isteyen, tutuklamaları ve demokrasiye yönelik saldırıların protesto eden pankartları zorla toplayıp, şiddete başvurmaya göstericileri taktı. Türkiye'li işçiler, öğrenciler ve aydınlar bu saldırıya karşı "YAŞASIN ULUSLARARASI DAYANIŞMA", "CUNTAYA HAYIR", "DEMOKRATİK TÜRKİYE" sloganlarıyla cevap verdiler.

Daha sonra Fransa hükümetini ve avrupa parlamentosuna karşı olduklarını açıklayan sözcüler, bir heyet göndererek Türkiye'deki olaylar hakkında ayrıntılı bilgi vermek istediklerini belirttiler. Bu istemin kabul edilmesiyse seçilen heyet hazırladıkları mektupla parlamentoya gitti. Kapıda çeşitli ülkelerden parlamentolere ve gazeteciler tarafından karşılanan heyeti konuşayla kabul etti. Bu arada ikinci başkan 1 Ekim günkü oturum için Türkiye konulu bir gündem önerisini gösteri sırasında onaylandığını açıkladı.

Heyet ikinci başkan Türkiye'deki yığınsal tutuklamaları, parti, sendika ve demokratik örgütlerin yasadıkları anlatı. Buna en açık örnek olarak da Türkiye'nin 12 sandalyesinden 7 sinin boş olmasını gösterdi. Avrupa parlamentosu nezdinde aralarında çocuklarında bulunduğu savunmasız insanlara Fransız polislinin kaba saldırısını da şiddetle kınayan heyet Türkiye'deki insan haklarının çiğnenmesine karşı çıkararak şu istemleri vurguladı:

- Cunta her türlü askeri ve ekonomik yardım kesilmelidir.
- Cunta tanınmamalı ve bütün ilişkiler dondurulmalıdır.

Kabul resminden sonra göstericiler Türkiye demokrasi güçleri ile dayanışmanın sürecini belirterek olaylara dağıldılar.

konfeksiyon emekçilerinin gücünü ve örgütülüğünü kamuoyuna duyurdu. Hükümet bir adım daha geriledi. 10 Yüldür burada çalışan kartlı işçilerin sınırdışı edilmelerini sağlayan yasaları meclisten geçirecek yürürlüğe koyan Fransız hükümeti bu işgal karşısında 1 Mart 1979'a kadar Fransa'ya giren emekçilerde kart vereceğini açıkladı. 1973-1979 yılları arası gelen emekçiler için elde edilen kazanımları kaybetmemeye ve yeni kazanımları elde etmek için; yaptığımız bir kapalı salon toplantısında bu öneriyi kabul ettik. Ancak mücadelemizin bitmediği, 1 Mart 1979 sonrası gelen emekçilerle omuz omuza mücadeleye devam edeceğimizi vurguladık. Fransız hükümeti ile dişe diş süren mücadelemizin kararlılığı karşısında Türkiye büyükelçiliği ve konsoloslukçu taleplerimiz kabul etmek zorunda kaldı. Kartsız konfeksiyon işçilerinin pasaportlarını kartlı işçilerininki gibi ücretsiz uzattılar. Askerlik durumundan doğan aksaklıkları kaldırdılar.

Türkiye'li emekçilerin başlattığı mücadele ile kazanılan oturma ve çalışma kartı hakkı diğer yabancı milliyetlere de tanındı. Böylece işçi sınıfının uluslararası dayanışma gücü bir kez daha gerçekleşti. Kollarımıza gücüne, emegimizin onuruna duyduğumuz güvene sürdürdüğümüz mücadelenin haklığı BORDEAUX, CLEARMOND, ORLEANS kentlerindeki yıldızdır bizim gibi çalışan emekçilerin mücade-

ler çocuklarımızla birlikte yürüdüük. 6 Haziran günü Montlellar'da , Peugeot fabrikasında işçi olarak çalışan, baskı ve sömürü düzenine karşı ön saflarda savaşan, kartsız işçiler mücadelesinde Paris'te olmamasına rağmen aktif olarak destekleyen yiğit yoldaşımız MEHMET YAVUZ, MHP'li faşist katiller tarafından öldürüldü. 7 Haziran'da göçmen işçilerle karşı çıkarılan baskı yasalarını protesto yürüyüşünde MEHMET YAVUZ'un "sağ sol çatışması" sonucu değil, Türkiye'deki faşizmin Fransa'ya uzanan bir kanlı terbiyi olduğu Fransız kamuoyuna ve demokratlarına açıklandı. Faşizmin bu türlü saldırıları yanı sıra Fransız patronlar da biz Avrupa'da çalışmak zorunda bırakılmış emekçilerin üzerine baskılarını yoğunlaştırdılar. Emekçilerin parasını hiç ödemeyen veya çok geç ödeyen, getiri oturma ve çalışma müsadeli alan arkadaşların doktor parasını ödemeyen, işçileri 8 saatten fazla çalıştıran patronlara karşı yeni mücadele biçimleri gelişti. Atölye işgalleri gündeme geldi. Her işgal bizim sömürü düzenine karşı yürüttüğümüz mücadelede bir ileri adım oldu. İşgaller arasında düzenlediğimiz forum ve seminerlerle Fransa'daki ekonomik-demokratik taleplerimiz doğrultusundaki mücadelemiz ve Türkiye'deki Faşizm tartışıldı.

8 Haziranda patronuna refüze gelip, çalışma hakkına el konulan emekçilerin sorunlarının

FAŞİST CUNTAYA KARŞI ALMANYA'DA DİRENİŞ NOTLARI

Can YOKSUL

Türkiye'de 12 Eylül darbesiyle gelen cuntanın faşist yüzü, Almanya'da protesto yürüyüşleri ve diğer eylemlerle teşhir edildi.

"Devrimci İşçi" Almanya'da bulunan tüm devrimci güçlere; faşist cuntaya karşı.

Almanya çapında merkezi bir yürüyüş düzenlemek, diğer bölgelerde de yöresel protesto eylemlerinde ortak tavır almak temeline çağrı yapıldı. ATIF, DHB, HK ve PD nin katıldığı toplantıda, cuntaya karşı aşgari müştereklerde birleşmek ve ortak merkezi yürüyüş katılmaya karar alındı. ATIF'in sekte ve bölücü davranışlarından dolayı toplantı amacına ulaşamamıştır.

ATIF'in faşist cuntanın Türkiye halklarının başına çöreklenmesi gibi olayda bile dar gurub çıkarılışında direnmesi tam bir sorumsuzluk örneğidir.

Halk güçlerinin dayanışması gurub çıkarılarının reklamlarıyla hiç bir ilgisi olmadığı gibi, böyle bir tavrın da sınıf mücadelesinde yeri olamaz.

ATIF'in dışında çağrıya katılan gurublarla 13 Eylül günü ortak yöresel yürüyüş kararı alındı.

BIELEFELD: Di ve HK ile ortaklaşa yapılan yürüyüşe 500 anti-faşist katıldı. Yürüyüşün ardından NPD (Alman Milliyetçi Partisi) nin toplantısı engellendi.

HAMBURG: Faşist cuntaya karşı iki yürüyüş yapıldı.

12 Eylül Cuma: Di, HK, FIDEF ve DKP (Alman Komünist Partisi)nin ortaklaşa düzenledikleri yürüyüşe 500 kişi katıldı.

Almanca ve Türkçe konuşmalar cuntanın faşist yüzünün teşhir edildiği ve Alman ve Türkiyeliler ortak dayanışmasının önemini vurgulandığı protesto Türk konsolosluğu önünde son buldu.

18. Eylül Perşembe: Di ve ATIF'in katıldığı 1000 kişinin yürüdüğü protesto yürüyüşüne KB ve GRÜNE'ler örgütsel çok sayıda da Alman ilericisi kişisel olarak katıldı. Şehir merkezinde faşist cunta, Türkiye'deki gelişmeler ve bu gelişimde Batı-Alman emperyalizminin rolü geniş kitlelere anlatıldı. Almanya'nın Türkiye'ye yapmakta olduğu askeri ve ekonomik yardımın derhal kesmesi talep edildi. Bildiriler dağıtıldı.

BERLİN: 1000 kişinin katıldığı yürüyüş olumlu geçti. Yürüyüşe DI-HK-HB-HY örgütsel olarak, Alman ilericileri ise kişisel katıldılar.

KÖLN: Di ve HK'nin ortaklaşa düzenlediği 3000 kişinin katıldığı protesto yürüyüşünde 1500 "Devrimci İşçi" yürüdü.

NURNBERG: Yine Di ve HK'nin ortak düzenlediği ve 700 kişinin yürüdüğü protesto ya PD ve ATIF de katıldı. Türk konsolosluğu önünde faşist cuntayı anlatan konuşmalar yapıldı.

MÜNİH: Alman ve Türkiyeli 350 kişinin katıldığı, cuntayı protesto yürüyüşünü, Münih Anti-faşist komitesi düzenledi.

FRANKFURT: 27 Eylül'de Di ve HK'nin ortak düzenledikleri faşist cuntayı protesto yürüyüşüne 1200 kişi katıldı. Cunta ve işlevlerinin geniş kitlelere anlatıldığı yürüyüş olumlu bir havada geçti.

HANNOVER: Cuntayı protesto yürüyüşü 20 Eylül'de yapıldı. Aynı gün ve saatlerde civar şehirlerden Hildesheim'da "Nato Manevralarını" protesto yürüyüşü yapıldığından Alman ilericilerinin katılmadığı yürüyüş, 2000'i geçkin Türkiye'linin katılımıyla gerçekleştirildi.

Aşağı Saksonya Devrimci Yol sempatanları olarak, 20 Eylül 1980, Cumartesi günü de Ülkemizde bir darbe ile iktidara gelen "Faşist Cunta" yı protesto yürüyüşü düzenledik. Kısa bir zaman süresi içinde hazırlanması ve aynı gün ve saatte civar şehirlerden Hildesheim'da da "Nato manevraları" ile ilgili bir yürüyüşün yapılmasına rağmen yürüyüş, 2000'i geçkin Türkiyelilerin katılımı ile gerçekleşti.

Yürüyüş boyunca ve bilhassa Hannover Türk Konsolosluğu'nun önünde yapılan konuşmalar ile ülkemizdeki kanlı düzen ve gerçekleştirilen faşist darbe bir kez daha vurgulandı ve protesto edildi. Yürüyüşümüz tüm gerici ve faşistlerin yüreğine korku saldı. Ülkü Ocakları önünden geçilirken Alman polislerinin yaratmak istediği provakasyon ortamı gözlerden kaçmadı.

Yürüyüşümüzün olumsuz sayılabilecek tek yanı, Alman Anti-faşistlerinin bulunması ve ayrıca görevli arkadaşlarımızın yetersizliği idi.

Niedersachsen DEV-YOL Sempatizantları

BRUNSCHWEIG:

Faşist askeri cuntanın ülkemizde iktidara gelmesinin hemen akabinde Braunschweig ve Çevresi devrimcileri olarak harekete geçtik. Almanca ve Türkçe askeri darbeyi protesto eden bildiriler hazırlandı. Şehir ışık bölgelerine askeri jantayı tanıtın yazılmalar yapıldı.

Ve tüm çevreden gelen devrimcilerin de katılımı ile 13 Eylül Cumartesi günü Braunschweig'a seçim propagandası için gelen başbakan Helmut Schmidt'in Toplantısı ülkemizdeki Faşist Cunta'nın protose edildiği, Türkiye'ye yapılan mali yardımın kınandığı bir gösteri alanı oldu.

Ayrıca Türkiye'li Devrimciler olarak taşınan pankartlar ve yerinde atılan "Türkiye'ye yardım kesilsin" "Kahrolsun faşizm, Kahrolsun Cunta" sloganları ile 5 binin üzerindeki Alman kitlelerinin dikkatlerini Türkiye'ye çekti. Diğer taraftan bölgemizdeki tüm derneklerde hafta sonunda yapılan toplantılar ve düzenlenen seminerlerde "Askeri darbe'nin neden ve sonuçları" üzerinde etraflı olarak durularak, cunta nin halkımıza ilan edilen acımasız yoketme savaşının son aşaması olduğu vurgulandı.

Di'nin katılmadığı diğer cuntayı protesto yürüyüşleri

27. Eylül BERLİN: FIDEF'in ve çok sayıda Alman örgütünün katıldığı yürüyüşde 1200 anti-faşist yürüdü.

20. Eylül FRANKFURT: ATIF'in merkezi olarak düzenlediği yürüyüşe 3000 kişi katılmıştır.

20. Eylül HAMBURG: HK'nin düzenlediği yürüyüş 300 kişinin katılımıyla gerçekleşmiştir.

YUNAN ANTI-FAŞİSTLERİ TÜRKİYE'DEKİ CUNTAYI PROTOSTO ETTİ

17 Eylül Atina'da düzenlenen Türkiye'deki faşist cuntayı protesto yürüyüşüne 5000 Yunan anti-faşist katılmıştır. Türkiye Halklarının özgürlük mücadelesini sonuna kadar desteklediklerini belirten, Yunan devrimcileri cuntanın gelmesinden özellikle Amerikan emperyalizminin sorumlu olduğunu işaret etmişlerdir. Yürüyüş esnasında Amerikan ordusuna ait 5 araba ateşe verilerek yakılmıştır.

Türkiye ve Cunta konulu toplantıya 1000 Yunan devrimcisi izlemiştir. "Devrimci Yol" dan bir temsilcinin katıldığı toplantıda Türkiye'deki ekonomik ve siyasi gelişmeler faşist cuntanın niteliği ve Kürt ve Türk Halkının hakkı mücadelesi büyük bir ilgiyle dinlenmiştir.

CUNTAYA KARŞI DİĞER EYLEMLER (13 Eylül Cumartesi)

Değişik yörelerden aldığımız haberleri yayınlıyoruz.

BERLİN: Bir gurub Devrimci Yol sempatanı Köln konsolosluğunu işgal etti. İşgal 30 dakika sürmüştür. Konsoloslukta bulunan Türkiyelilere cuntanın gerçek yüzü anlatıldı. Bildiri dağıtılıp, pankart açıldıktan ve cuntayı protesto eden yazılmalar yapıldıktan sonra konsolosluk terk edilmiştir.

KÖLN: 300 Devrimci Yol sempatanı Köln konsolosluğu önünde cuntayı protesto eden korsan yürüyüşü koymuşlardır.

MÜNİH: Münih konsolosluğu önünde 150 Devrimci Yol'unun katıldığı korsan gösteri yapıldı.

FRANKFURT: Korsan gösteriyle konsolosluk önünde cunta protesto edilmiştir. Gösteriyeye 150 Devrimci Yol sempatanı katılmıştır.

HAMBURG: Bir gurub Devrimci Yol sempatanı Hamburg Baş konsolosluğu 3,5 saat işgal etti.

İşgalin amacının, Türkiye'deki faşist cuntayı protesto etmek olduğunu, belirten eylemciler, basın mensubları gelmeden binayı terketmeyeceklerini bildirdiler. Basın beklenirken konsoloslukta bulunan, Türkiyelilerle sohbet edildi, neden buralara gelmek zorunda kaldığımız, neden memleketimize dönemediğimizi, Türkiye'deki faşist katliamlar ve cuntanın gerçek niteliği hakkında konuşmalar yapılmıştır.

İşgalin amacı anlatıldıktan sonra korkuması söylenen yaşlı bir bacının cevabı şöyle olmuştur:

- Evladım bizim korkacak, kaybedecek neyiz kaldı ki? Memlekette 16 yaşında, 20 yaşında fıldan gibi gençler, çocuklarımız ölüyor. Siz anlatın, biraz daha anlatın.

Bu arada konsolosluğun dışına Devrimci Yol pankartı, Nato defol, Türkiye Halkları faşist cuntaya teslim olmayacak - sloganları asılmıştır.

Basın mensubları, fotoğraf makinalarını dışarıda bırakmak şartıyla içeri alınmış, basın açıklamaları yapıldıktan sonra talepler bildirilmiştir.

- Alman Devletinin Türkiye'deki faşist cuntayı tanınamaması, ekonomik ve askeri yardım kesmesi

- Türkiye'deki cuntanın faşist olduğunun gazete televizyon ve radyodan kamuoyuna duyurulması

- Almanya'daki faşist Türk federasyonunun kapatılması, Türk ocaklarının faaliyetine son verilmesi.

- Almanya'daki ilericiler ve örgütler üzerindeki baskı ve kısıtlamaların kaldırılması istendi.

Konsoloslukta devrimcileri desteklemek üzere Alman ve Türkiyeliler ilericiler binanın dışına toplandılar. Basın açıklamasının ardından, konsolosluk, tüm işgal süresince olduğu gibi olgun bir hava içinde terkedilerek, dışarıda bekleyen anti-faşistlere katıldı. Yürüyüş konsoloslukta bulunan Türkiyelilerden katılanlar olmuş, talepler basında ve yayında açıklanmıştır.

dünyanın başka yerindeki bacım alınterini satan kardeşim kulak ver bana 1980 Türkiye'sinde ben anayım ana

ben
Hatçe kadının
Ayşe kadın
Fatma kadın

hani
insan sayılan
seçimlerde sayımlarda
vergilerde savaşlarda
insan sayılan
Kezban kadının

ben
anayım hey oğul ana
bilmemki
nasıl anlatayım sana

gel de gör şu halimi
gazimizin köpekleri
Çorum'da neler ettiler bana

bir ekmeğ uğruna
çıkıp geldik buralara
bir ekmeğ uğruna koptuk
taşmızdan toprağımızdan
Çalyayla'dan Kızılınar'dan
Çaltıcak'tan Esençay'dan
geldik buralara

bize aş
bize iş
bize yol bize su
bize okul demeden
üşüştüler başımıza

dinle yavrum
körpe kuzum
ben anayım ana
ninniler söyleyen sana
hani şu soyulan kadın çirçilçiplak
ırsına geçilen
memeleri kesilen
ve yakılan kadın
eviyile bir
Çorum'da

Ve bir şafak vakti geldiler sürü sürü. Uykularımızı, düşlerimizi böldüler ağzı salyali it sürüleri. Belliydi kuşdukları. Azı dişlerinde Vietnamlı bir çocuğu Şilli'li bir işçinin ve Filistinli bir direnişçinin kanı görüliyordu. Belliydi yerden susamışlardı. Yenid kan içecektiler.

Ellerinde kanlı baltaları vardı. Kanlı bıçakları. Kanlı silahları. Pencereleri, kapıları kırdılar. İçeri girdiler. Çocuklarını çığlık içindeydi. Sonra kırmızı karanfiller açmaya başladı yavrularının gövdelerinde. Acıyla, korkuyla ve öfkeyle hep beraber bir türküy söylemeye durduk alacağafakta.

Kızıl karanfiller
nasıl nasıl büyüyorsa
Nurhalkarda
Kızıldere de
Nasıl büyüyorsa
Taksim alanında ve Maraşta
ve nasıl büyüyorsa
dört bir yanında ülkemin
işte öyle büyüyor
şimdi Çorum'da

ben toprağa tohum saçan kadının
ben doğurgan ana
hani şu yaz sıcağında
direnen kadın
panzerlere
tanklara karşı
Çorum'da

alıp
korkuyu
bir başka güne taşıyorum
Onuru ve öfkeyi
bu çağdan
bir başka çağa taşıyorum

ben
anayım hey oğul ana
ölümün korkutamadığı kadın
Çorum'da

Sosyalizmin sorunları ve Polonya olayı

Polonya grev dalgaları uzunca bir süre dünya kamuoyunu meşgul etti.

Batı, bu olaylarla birlikte birden "İşçi Sınıfı" destekçisi kesildi. Türkiye'de yasaklanmadık grev bırakmayan Demirel hükümeti bile Polonya grev dalgasına alkış füttü. "Sosyalizm iflas etmişti", bu olayı bahane ederek bütün batı basını, radyosu, televizyonu Sosyalizme saldırdı kampanyası başlattı.

Neydi olanlar Polonya da?
Neler, hangi güç dengeleri vardı bu olayların arkasında?

Polonya olayları aslında devrimcilerin yıllardır söylediklerinin yeni bir sosyal pratikle daha doğrulanmasıdır. Yani bu olaylar SSCB, D.Almanya Polonya vs. gibi ülkelerde sosyalizmin olmadığı kanıtıdır. Bu olaylar daha önce Asya'da, Afrika'da iflas eden Revizyonist politikaların Polonya'da da onaylanmasındır.

Uzunca yıllar devletleştirme, Özel mülkiyet yerine kamu mülkiyeti sosyalizm için tek ve yeterli şart olarak görülmüş, Sosyalizm iktisadı bugüne, kalkınma gibi sadece ekonomiyi ilişkin bir kavram olarak anlaşılmıştır. Oysa Sosyalizm salt iktisadi değil, politik ve ideolojik düzeylerde de bir dizi devrimi öngörür. Ve en önemlisi, kendisinden önceki bütün toplumsal sistemlerden en ayırtedici yönü, kitlelerin doğrudan politikaya katılması politik etkinliklerinin artırılması ve bu etkinliği sağlayacak kurumların yaratılabilmesidir.

Oysa bugün gözlenen giderek politikadan uzaklaşan, pasif, sadece tüketim arzuları körüklenen geniş bir yığınla, tüm politikayı, ekonomiyi yöneten belli bir azınlık arasında giderek artan farklaşmadır. Ve biz bu süreci kapitalizme geriye dönüş diye niteleyorz. Polonya olaylarının ilk doğrudan sonucu, bu yapının sosyalizm olmadığı ve giderek daha büyük çalkantıların ortaya çıkacağı kanıtlanmasındır.

Şimdi bu genel çerçeveye ışığında Polonya grevlerine biraz daha yakından bakabiliriz.

Bilindiği gibi 1 Temmuz 1980'de hükümet tarafından yapılan yeni zam açıklamasından sonra Polonyanın Ürsus şehrindeki metal işçilerinin başlattığı grev Gedansk çevresindeki fabrikalara da yayılmıştı. Grevlerin patlak vermesiyle ücret artışı yapıldı. Ücret artışlarından sonra bazı işyerlerinde grevler sona ererken, 9 Temmuz'da ayakkabı yapımında çalışan işçilerin başlattığı grev, demiryolu işçilerine giderek tüm ülke sathına yayılıp genel grev haline dönüştü.

Polonya'da işçilerin yaptığı ilk genel grev değildir bu... 1956lardan bu yana zaman zaman yükselen işçi eylemlerine şahit oluyor Polonya. Polonyadaki mücadelelerin bu denli canlı oluşu ise Polonya'nın tarihi ve toplumsal özelliklerini irdelemekle anlaşılabilir ancak. Defalarca işgale uğrayan, büyük devletler tarafından paylaşılıp, haritadan silinme tehlikesi ile karşılaşan Polonya'da ulusal duyguların da işçi sınıfı mücadeleleri üzerindeki rolü göz ardı edilemeyecek kadar önemlidir. Ayrıca Çarlık Rusya'nın ortadoks egemenliği, hemen tümü katolik olan Polonya halkının üzerinde katolik kilisesinin etkinliğini artırmıştır. ve bu ezilen halk olmaktan doğan ulusal özelliklerle de birleşmiştir.

1905lerden önce Çarlık Rusyasına çeşitli eylemlerle genel grevlerle meydana okuyan Polonya, ikinci dünya savaşı sonrasında büyük kayıplarla ve baştan başa değişmiş sınırlarla bir "halk demokrasisi" olarak ortaya çıkıyordu. Bu tip halk demokrasisinin temel iki zaafı:

a) Faşizm sonrası doğan ortamda, yönetimde çeşitli sınıfların kendi örgütleriyle temsil edildiği cephe hükümetlerinin olması ve küçük burjuvazi ile köylülere ödünler verilmesi. Bugün Polonya'nın diğer doğu Avrupa ülkelerinden biraz farklı bir toplumsal yapılına sahiptir. Toprak özel mülkiyeti oldukça yaygındır. Etkinlikli toprakların büyük bir kısmı özel mülkiyet'e aittir.

b) Güçlü bir sosyalist hareket var olmadığı için, kitle temelini sağlam olmayışı ve boşluğun katı bürokratik uygulamalar, güçlü bir devlet aygıtıyla dol-durulmaya çalışılmasıdır.

1956lara kadar geçen dönemde PBIP (Polonya Birleşik İşçi Partisi) ve devlet aygıtı kitlelerden önemli ölçüde kopmuştu. Tarımda yanlış uygulanan kollektifleştirme tarımsal üretimin gerilemesine neden olurken, yönetimde söz sahibi olmaktan gittikçe uzaklaştırılan işçiler, hoşnutsuzluklarını çeşitli eylemlere grevlere dönüştürüyorlardı.

1945de Parti üyelerinin %80i işçiye bu oran 1954de %48e düşmüştü. 1956 grev ve gösterilerinin sonucu, 1948de zorla kollektifleştirmeye karşı çıktığı için sağ kanat ilan edilip partiden tasfiye edilen Gomulka yönetimi gelirken işçilerin direniş ve mücadeleleri bir anlamda meşrulaşıyordu. Bu dönemde fabrika örgütleri yaratılmış, işçiler kısa sürede bir araya gelerek, somut talepler etrafında harekete geçebilme yeteneği kazanmışlardı.

Çok değişik kesimlerin desteği ile iktidara gelen Gomulka, izlediği politika içinde çelişkileri barındırdı. Kısa bir süre içinde işçi haklarını kısıtlamaya, işçi konseylerinin görevini işyerleri ile sınıflandırmaya başladı. 1960lardan sonra ise ekonomik çıkmazlar Polonya'yı sarsmaya başladı. Planlanan yatırımlar gerçekleştirilmeyen, gıda maddelerinin fiyatları artarken lüks tüketim eşyalarının fiyatları düşüyordu. 1 milyon civarındaki gizli ve açık işsiz ülkenin ekonomik tablosunu tamamlıyordu.

Kitlelerin muhalefeti tekrar yükselmeye başladı. Plansız ekonominin gittikçe çıkmaza girdiği, parti içinde hizipleşmelerin başgösterdiği 1970lerde Ba kanlar Konseyi yiyecek fiyatlarını %30 artıran bir karar alınca, Gdansk kentindeki Lenin tersanesinin işçileri, talepler listesiyle birlikte harekete geçti. Polis müdahalesine rağmen grev bütün bölgede yaygınlaşıyor öğrenciler işçilere katılıyorlardı. Grev komitesi sonunda isteklerinden bir çoğunu kabul ettirdi, Gomulka'da işçilerin isteğini uyularak yönetimde uzaklaştırıldı ve yerine Edvard Gierek parti sekreterliğine getirildi. Gierek işçilerle temaslara geçti, vaatlerde bulundu ve grevleri yatıştırmayı başardı.

1970 - 1971 grevlerinde Polonya işçi sınıfı, işçi komiteleri aracılığı ile, ücret artışı, fiyatların düşürülmesi gibi ekonomik taleplerin yanı sıra, ücret farklılıkları ile tepeden empoze edilmeye çalışılan sınıflaşmaya son verilmesi, yönetimdekilerin değiştirilmesi, yöneticilerin işçiler tarafından seçilmesi, işçi komisyollarının yasallaştırılması gibi siyasi içerikli taleplerde ileriyi sürüyorlardı. Güçlü bir sınıfçüdüğüne dayanan, bürokrasiyi geriletebilen bu hareketler zaafılarında içinde taşıyordu ve revizyonizme karşı güçlü bir alternatif olarak ideolojiyi ve örgülenmeyi getiremiyorlardı.

Gierek yönetimi, muhalefeti önleyebilmek için, kitlelerin tüketim talebini karşılamaya, fiyatları dondurmaya koyuldu. Planlama ve köklü reformlar yerine, batılı kapitalist ülkelerden borç almayı, bu yolla devlet mekanizmasını daha da güçlendirmeyi yeğliyordu. Borçların ödemesi ise ihracatla karşılanacaktı. Petrol fiyatlarının yükselmesi ve batıda başlayan ekonomik kriz batıya mal satma hayallerini suya düşürürken, dışborçların ödemesi için yapılan zamların şoku Polonya'yı tekrar sarstı.

İşçiler ekonomik kazanımlarına el uzatan her kararda ayağa kalkıyorlardı. Ve 1976 yılı, Polonya'da tekrar grevlere, direnişlere sahne oldu. Güçlü örgütlenmeleri sayesinde işçilerin istekleri bir yandan kabul edilirken, diğer yandan bastırma yöntemleri ihmal edilmiyordu.

Bu arada 1968 - 1970 yıllarında burjuva muhalefi çevrelerinin birleşerek oluşturduğu KOR (öz savunma komiteleri) kuruldu.

KOR'un en önemli özelliği ise, diğer halk demokrasisilerindeki muhalif aydınlardan farklı olarak işçi sınıfı ile ittifak kurmayı ön plana almıştır. Geçtiğimiz Temmuz ayında başlayan ve Gierekle, bir

kaç yöneticinin değiştirilmesine yol açan son 1980 grevlerinde KOR yöneticileri kendi açıklamalarında, henüz doğrudan bir etkileri olmadığını, işçilerin karar ve taleplerini yaymaya, işçilerin kendilerinden istediklerini yerine getirmeye çalıştıklarını söylediler.

Bu grevlerden çıkaracağımız sonuçları eksikte olsa şöyle sıralayabiliriz.

1. Bugün kendisine "Sosyalistim" diyen ülkelerde yöneten ve yönetilen arasında gittikçe açılan bir uçurum vardır. Sosyalizm işçi sınıfının doğrudan yönetim olduğu bir toplumsal sistemdir. Oysa Polonya olayı da göstermektedir ki bu toplumlarda işçiler yönetmemektedirler ve bir azınlık tarafından yönetilmektedirler. Parti ve devlet bürokrat ve teknokrat kadronun elinde giderek kitlelerden bağlarını koparan bir aygıt durumuna dönüşmüştür. Sebabi Sosyalizme gerek zorunlu olan üstyapısal devrimlerin ve bunun gerektirdiği kurumsallaşmanın gerçekleşmemiş olmasıdır. Dolayısıyla iflas eden Sosyalizm değildir. Sosyalizmi uyguladığını iddia eden revizyonizm dir.

2. Bu sorunlar genel olarak sosyalizmin geçiş toplumlarına ilişkin sorunlardır. Sorunun çözümü bu yeni toplumsal yapıların ciddi bir analizi ile mümkündür. Fakat bu sorunların aşılmasında ümit gene bu ülkelerde ki yığınsal hareketlerde dir. Yani bu günkü revizyonist yöneticilerin "tövbe" ederek, sosyalist bir politikayı uygulamaya başlayacaklarını beklemek hatadır. Bu açıdan Anti-Komünist olmamak adı altında, "Mevcut revizyonist yönetimi eleştirelim ama kapitalist dünya ya karşı onların yanında yer alalım" tavrı doğru değildir.

Bu günkü durumu ve yapısı itibarıyla Polonya işçi hareketinden çok fazla umutlu olmamak gerekmektedir. Dini ve mülletçi öğelerin ağır bastığı, sosyalist unsurların henüz tutarlı bir alternatif yaratamadıkları düşünülürse bu durum anlaşılır. İşçi hareketi bugünkü yönetime alternatif bir sosyalist toplumsal örgütlenme programı yaratmamıştır. Sorunun can alıcı noktası buradadır. Olumlu olarak işaret edilebilecek olan şey ise, elde edilen hakların gerçekleşmesi süresinde genel muhalefet hareketinde gözlenebilecek olan saflaşmadır.

Bugün sosyalist ve burjuva unsurlar genel muhalefet hareketi içerisinde karışık olarak mevcuttur. Elde edilen yeni hakların kullanılmasında bu unsurlar arasında bir ayrışma kaçınılmaz olacaktır. Bu da olumlu alternatiflerin yaratılması doğrultusunda bir adım sayılabilir.

4. Revizyonistler: Batı, işçileri destekliyor. Dolayısıyla bu olaylar da Polonya Yönetiminde karşı açık tavrı almak, batıya hizmet etmektedir şeklinde bir düşünceyi yayıyorlar. "Sosyalizmi savunacaksın Polonyayı savunacaksın"

Bu gerçekten son derece önemli bir konudur. Uzun yıllar uluslararası planda sosyalist hareket, "Anti-Komünist olmamak" ile Sovyetler birliği ve onun izlediği politikaya karşı net ve açık tavrı geliştirememiştir.

Sovyetler Birliğinin sosyalizm adına gerçekleştirdiği şeyleri, sosyalizmle alakası olmasa dahi savunma zorunluluğu hissedilmiştir. Ve işte bundan dolayı sosyalizm savunulamaz bir şey haline dönüşmeye başlamıştır.

Bu açıdan bizlerin tavrı net ve açık olmalıdır. Bugün sosyalizm adına hayata geçirilen politikaların yükünü çekmek diye bir sorunumuz olmamalıdır. Bu yük Revizyonizme aittir. Ve bizler sosyalizmi savunabilme açısından, bu izlenen politikaların sosyalizm ile alakası olmadığını daha açık ve net vurgulamak zorundayız. Revizyonist politikalar ile sosyalizm arasındaki ayrım çizgilerini çok daha bilinçli açığa çıkartmaktayız.

Eğer sosyalizmin bir sistem olarak yeniden alternatif olmasını istiyorsak onun bugünkü adı sosyalist olan ülkelerle mevcut tüm bağlarını koparılması gerekiyor, yani bu ülkelerin sosyalizme alakası olmadıklarının açığa çıkartılması gerekiyor. Bu bağların koparılmasında belki geç bile kalınmıştır.

Solda ayrılıklar, çatışmalar ve "siyaset yasakçılığı" yaygaraları ;

ANTI-FAŞİST MEVZİLERDE NASIL BİR DEMOKRASİ ?

Solun bölünmüşlüğü ve bölünmelerin, ayrılıkların giderek silahlı çatışmalara varması devrimci hareketin önünde ki en önemli olumsuzluklardan biri olarak ortada durmaktadır.

Son zamanlarda meydana gelen bazı olaylar üzerine yayınladığımız Özel Sayının girişinde vurguladığımız gibi: "Bu çatışmaların faşizme karşı mücadeleye verdiği zararlar ortadadır ve bu zararları uzun uzun anlatmaya gerek bile yoktur."

"Solun bölünmüşlüğü olgusu her şeyden önce geniş emekçi halk kesimlerinin devrimci hareketi yönlendirmelerini engelleyici bir rol oynamaktadır. Burjuvazi de bu durumu bilerek istismar etmekte '49 fraksiyon'(!) üzerine sık sık teftikler yayınlatarak devrimci hareketin bir 'çıkılmaz yönü' olduğu düşüncesini yaymaya ve düzene karşı yükselen geniş halk muhalefetini düzenin sınırları içindeki siyasi potansiyelini ortadan ettirmeye çalışmaktadır. Ayrılıkların çatışmalara dönüşmesi emekçi halk kesimlerinin devrimci harekete olan güvenlerini daha da sarsarken, burjuvaziyeye yeni olanaklar sağlamaktadır."

Bütün bunlar, bugüne kadar defalarca vurgulanmış gerçeklerdir. Ancak şu da açık bir gerçektir ki;

"Ayrılıkların sık sık çatışmalara dönüşmesinin bütün çabalarına rağmen önlenememesi gerçeği karşısında sadece bu çatışmaların kötü olduğunu, olmaması gerektiğini söylemekle yetinmek söz konusu sorun karşısında yeterli bir tavır sayılamaz.(*)

Yapılması gereken, soldaki ayrılıkların çatışmalara varmasını nedenlerini doğru bir şekilde kavramak ve bu sorunun yaratığı olumsuzlukların giderilmesi ya da en az indirilebilmesi konusunda yeterli çözümler getirmektir."

Kuşkusuz, Sol'un bölünmüşlüğü olgusu ve ayrılıkların bizatihi kendisi bir çatışma kaynağı teşkil eder. İdeolojik ve siyasi bakımlardan farklılaşmalar, sınıf mücadelesinin yüklediği görevler karşısındaki farklı tavır alışları ihtiva eden ayrılıklar ve bu temeldeki gruplaşmalar varoluşu süreci, siyasi plandaki farklı tavırların giderek çatışmalara dönüşmesi de olumsuz bir sonuç olarak ortaya çıkmaktadır. Nitekim son zamanlarda giderek yaygın bir şekilde sol içi çatışmaların meydana gelmesinin arkasında, temelde, ülkedeki gittikçe şiddetlenen sınıf mücadelesinin —başka bir ifade ile iç savaş sürecinin giderek derinleşmesinin— oportünist grup siyasetlerinin önünü daha çok *tıkamaya* başlaması gerçeğinin bulunduğu olaylar dikkatle incelendiğinde kolayca farkedilebilecek bir şeydir.

Ancak, bu gerçeklerden hareketle "ayrılıklar bütününle ortadan kaldırılmadan, çatışmaların önüne geçmek ve sol içi çatışmaların devrimci mücadeleye vereceği zararları önlemek de mümkün değildir; bu yüzden, ayrılıkları ortadan kaldırmak suretiyle meseleyi kökünden çözmek lazımdır" şeklinde bir sonuca varmak elbette söz konusu olamaz.

Herşeyden önce ayrılıklar, köklü-sıfıfsal temellere dayalıdır. Bu sebeple ayrılıkların bütününle ortadan kaldırılması beklenemez.

Türkiye'deki olağanüstü boyutlara varan gruplaşma eğiliminin arkasında da geniş orta sınıf kesimleri içindeki süratli politikleşme olgusu yatmaktadır; güçlü bir proletarya partisinin örgütü ve birlik içinde hareket etme geleneğinin bulun-

madığı, böyle bir partinin ideolojik-politik-örgütsel yölgöstericiliği ile, toplumsal muhalefetin etkin bir şekilde yönlendirilemediği bir ortam içinde orta sınıf kesimleri içinden çıkan düzene muhalefet eğilimleri kolayca "bağsımsız" gruplaşmalara yönelme özelliği göstermektedir. Uluslararası "Sosyalist" hareketin içinde bulunduğu durumun etkisi de dikkate alındığında sol içindeki bölünmelerin bütününle önlenmesinin veya hiç değilse aşırı boyutlara ulaşan gruplaşmaların aşgari bir düzeye indirgenememesinin kısa bir süre içinde mümkün olmadığını kabul etmek gerekecektir.

O halde sorun —bölünmeleri, ayrılıkları sınıflar mücadelesinin bir gerçekliği olarak kabul ederek çözmeye çalışmak gerekir. Uzun vadede, toplumsal muhalefetin güçlü bir devrimci hareket etrafında merkezileşmesini sağlayacak şekilde, birleşmesi mümkün bütün devrimci unsurların doğru devrimci siyasi çizgi etrafındaki birliğini sağlamak için mücadele ederken, bugün için sol içi ayrılıkların ve çatışmaların devrimci-anti-faşist mücadeleye verdiği zararları hiç değilse en az seviyeye indirilmesi için çabamız gerekir.

Bu noktada bugünkü durumda öncelikle *sol gruplar arasındaki ilişkilerin nasıl biçimlenmesi gerektiği* sorunu gündeme getirir.

Bu konuda bazı *disiplin ve davranış ilkelerinin* gerekli olduğu kesindir. Zira "her grup istediği gibi davranсын, sadece kavga döviş olmasın" şeklindeki bir anlayışın geçersizliği açıktır.

Özellikle devrimci kesimlerin çoğunlukta olduğu (faşistlerden arındırılmış) mevzilerde, mahallelerde, bu soru buralarda nasıl bir demokrasi ve disiplin anlayışının egemen olacağı manasına gelmektedir.

Herkesin kendi bildiği gibi davranmasının, istediğini (solculuk adına) yapmasının, sonuçta (birakınız kavgaların önlenmesini) buraların tam bir *kargaşa alanı* haline gelmesinden başka bir sonuç vermeyeceği ortada olan bir şeydir. Bizim görevimiz ise, herhalde heryeri "Tunceli'ye çevirmek" değil, tersine (Tunceli gibi) heryeri Fatsa'ya benzetmeye çalışmak olmalıdır. Bunun yolunun ise "birakınız yapınlar, bırakınız geçsinler" (ya da "ajitasyon ve propaganda da serbestlik, eylemde de serbestlik") manasına gelen bir anlayıştan geçmeyeceğini sanırsanız herkes kabul etmek zorundadır.

İşte "siyaset yasakçılığı" yaygaralarının başladığı yer de burasıdır.

KSD yöneticileri, kavgalara neden olarak Devrimci Yol'un Direniş Komiteleri konusundaki anlayışını göstermektedirler. Onlara göre Devrimci Yol, "*direniş komitelerinin ait olduğu birimlerdeki bütün hayatı denetleyeceği, diğer grupların dağıttıkları bildirimleri de kontrol ederek provokatif ifadeler varsa çıkaracağı*" biçiminde bir *provokasyon çizgisini* geliştirmiştir. Kavgalanın sebebi de bu anlayıştır. Zira (bu anlayış diğer grupların siyasi çalışmalarına "ambargo koyma" manasına geldiği ve de "proleter sosyalist hareketin siyasi çalışmalarının karşısına kim dikilirse onu aşacakları" için) "Devrimci Yol bu anlayışından vazgeçmedikçe (...) bu çalışmaların bitmesi beklenemez." (Öncü, S. 5, s. 19).

Devrimci Yol'un Direniş Komiteleri konusundaki devrimci tezlerinin vazgeçmesi söz konusu olmadığına göre, bu oportünist anlayışına uğraşmak gerekecektir. KSD ile birlikte aynı görüşleri

ihtiva eden ortak bir bildiri dağıttıklarına ve Ankara'daki bazı birimlerde hep beraber "Proleter sosyalist hareketi" birimlerinin demokratik örgütlenmelerine ait disiplin ilkelerinin "*üstünden aşmaya*"(!) çalıştırlarına bakılacak olursa HK ve askıcuların da, KSD ile aynı görüşleri paylaştıkları anlaşılmaktadır.

Sorun gerçekte, özellikle bazı okullardaki devrimci-demokratik örgütlenmelerin işlerliği ile ilgili bir sorun olarak ortaya çıkmıştır. Bu birimlerdeki örgütlerin seçimlerini çoğunlukla kaybeden bazı azınlık-oportünist gruplar, buralarda geniş kitlelerin iradesini temsil eden örgüt yapılarını dağıtmaya, işlerliğini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

1974'ler sonrasında gençliğin merkezi örgütlenmesini oluşturmak, bu örgütler bünyesinde çeşitli görüşlere sahip gençliğin faşizme karşı eylem birliğini sağlamak doğrultusunda uzun mücadeleler yürütülmüştür. Bu mücadeleler sonucunda ve gençlik yığınlarının faşizme karşı en geniş ve aktif bir şekilde katilabilmelerinin sonucunda birçok yerle faşist güçler yenilgiye uğratarak güçlü anti-faşist mevziler oluşmuştur.

ODTÜ, SBF, Yükseliş gibi birçok okulda bütün öğrenci kitlesinin ve bütün siyasi eğilimlerin, grupların serbetçe katıldığı seçimler yapılmakta; bu seçimler sonucunda bütün kitlelerin iradesi demokratik bir şekilde merkezileşerek, o birim veya okula ait devrimci-demokratik örgütlenmeler oluşmaktadır.

Sorun bu örgütlerin oluşmasından sonra ve bu örgütlerin işlerliği-yetkileri konusu ile ilgili olarak çıkmaktadır. Bazı gruplar bu örgütlerin, ODTÜ-ÖTK, SBF-DER gibi başından itibaren oluşumuna katıldıkları, seçimlerine yönetime gelmek için girdikleri (fakat çoğu kez azınlıkta kaldıkları için yönetime gelemedikleri) bu örgütlerle ait demokrasiyi ve ona ait disiplini kabul etmeye yanaşmamaktadırlar.

Şu "bildirilerin kontrol edilmesi" meselesini ele alalım. ODTÜ'de, SBF'de, vb. okullarda yıllardan beri okul demokleri tarafından okulda yapılacak bildiri dağıtım, afiş asma gibi faaliyetlerin kontrol edilmesi söz konusudur. Çeşitli gruplar tarafından okulda herhangi bir bildiri, burda dağıtılması söz konusu olduğunda, derneğe haber verilmesi istenmekte, bu şekilde okulda özellikle sol gruplar arasında çatışmaya yol açacak nitelikteki bildirilerdeki, çatışmalarını tahrik edici ifadelerin düzeltilmesi istenebilmektedir. Bu işleyiş yakın zamana kadar bütün gruplar tarafından kabul edilmekte idi. Gerek KSD gerekse HK bu demokratik işleyiş ve "geçerli disiplin ilkelerine uymak" mecburiyetini hissetmişlerdir. Ancak son zamanlarda bu işleyişlere karşı çıkmaya ve çeşitli birimlerdeki merkezi demokratik örgütleri dağıtmaya çalışmaktadırlar.

Böyle bir disiplin ilkesinin uygulanmasını kendi siyasetlerine uygulanan bir ambargo olarak kabul etmektedirler. Hedef kendilerine proletaryanın biricik devrimci-komünist temsilcisi gibi bazı sıfatlar da yakıştırdıkları için koca proletaryanın(!) bir okuldaki öğrenci temsilciliğine ait bazı disiplin ilkelerine uymasın bir türlü içlerine sindirememişlerdir. İki de bir "*Biz proletarya partisiyiz bu disiplin bizi bağlamaz*" gibisinden itirazlarla olay çıkarmışlar, fakat devrimcilerin sorumlu ve dikkatli tutumları nedeniyle ciddi olayların meydana gelmesinin önüne geçilebilmiştir.

KSD de son zamanlara kadar bu demokrasiyi uyar görmüştür. Buna rağmen son kavgalar öncesinde tutum değiştirenler, onlar da HK'cular gibi hareket etmeye başlamışlardır. İçinde uydurma ve çirkin suçlamalar ve kırkırtıcı ifadeler dolu bildiriler birim deneklerine haber vermeden dağıtmaya başlamış, kendilerine niçin bu şekilde hareket ettikleri sorulduğu zaman da "öyle bir şey mi vardı?" gibisinden birim örgütlerini tanımadıklarını ifade eden "külhani" cevaplar vermişlerdir.

En ufak bir müdahaleyle karşılaştıklarında da siyaset yasakçılığı yaygarası ile silaha-kavgaya başvurarak çatışma çıkarmışlardır. (Anlaşılabildiği kadaryla diğer bazı gruplarla beraber hareket edecekleri bir konuda çatışma çıkararak, Devrimci Yol'a karşı bir "geniş cephe" oluşturmayı hesapmışlar ve ona göre hareket etmişlerdir).

Burada ilk olarak üzerinde durulması gereken nokta şudur: KSD ve benzeri oportünist gruplar anti-faşist/devrimci mevzilerdeki, demokratik kitle örgütlenmelerinin işlerliğine ve onlara ait demokrasilerine karşı çıkarken, (bu örgütlerin yönetimlerinin çoğunlukla Devrimci Yol görüşüne sahip olanlar tarafından oluşması nedeniyle) kendilerine Devrimci Yol'a ait disiplin ilkeleri içinde dayatıldığını ileri sürmektedirler.

"Örgütlerin disiplin ilkelerine bir Kuruluşun... uymaması beklemek budalalıktır" diye yazıyor KSD yazarları. "Eğer kastetmek istediğiniz sizin güçlü olduğunuz her yerde herkesin sizin disiplin ilkelerine uyması ise o başka," diyorlar. Bu saçma bir iddiadır ve bile bile yapılmış bir tahrifat ve çarpıtımdan başka bir şey değildir. Örneğin ODTÜ-ÖTK tarafından uygulanan demokrasi hiçbir şekilde Devrimci Yol'un kendi iç disiplini olarak gösterilemez. Herhangi bir yerdeki demokratik örgütlenme çerçevesi içinde hem diğer gruplara hem de kitlelere Devrimci Yol'a ait disiplin ilkelerinin uygulanması hiçbir zaman söz konusu olamaz ve olmamıştır. Söz konusu olan disiplinin Devrimci Yol'a ait örgüt disiplini değil, anti-faşist devrimci mevzilerdeki-birimlerdeki en geniş kitlelerin ve bütün siyasi grupların katılımı ile oluşan demokratik örgütlere ait bir demokratik-disiplin olduğu ortadadır. Ve oportünizmin bu demokratik işleyişlere karşı çıkışı, "bize Devrimci Yol'un grup disiplini kabul ettirilmek isteniyor" diye gelmeye başlaması, onların sahtekararının bir kez daha açığa çıkarmaktadır.

Öte yandan, bu aşgari disipline uymayı kabul edemeyecek kadar "demokrasi terbiyesinden yoksun" olan oportünist gruplar, *her grubun sadece kendi grup disiplinine uymasına başka bir disiplin tanımamasını* önermektedirler. KSD son zamanlarda bu talebinin kendi taraftarlarına "sizin uyucağınız disiplin sadece kendi örgütünüzdür, bunun dışında ne pahasına olursa olsun hiç bir disiplin kabul etmeyin" diye talimatlar çıkaracak kadar açık bir şekilde savunur hale gelmiştir.

ODTÜ'de, SBF'de ya da başka bir yerdeki demokrasiyi beğenememek mümkündür. Oralarda uygulanan bazı disiplin ilkelerini de beğenemeyip eleştirmek mümkündür. Ama bunun yerine "herkes sadece kendi disiplinine uysun", "herkes aklına eseni-siyaset serbestliği adına yapmakta serbet olsun" şeklinde bir saçmalık ileri sürülebilir mi? Böyle bir durumun anti-faşist mevzileri nasıl bir kargaşa ortamına sürükleyeceğini kestirmek hiç de zor değildir. Örneğin geçenlerde ODTÜ yurtlarında kalmakta olan 7-8 HY taraftarı "biz bugüne kadar sosyal faşistlere karşı sadece lafta mücadele ettik. Şimdiden sonra filen eyleme geçeceğiz" diyerek, "sosyal faşist" dediklerine karşı "eyleme" geçmeye, onların odalarını işgal etmeye kalkmışlardır. Buna ÖTK siyaset yasakçılığı yapmamak için(!) seyirci mi kalmalıdır?

Aslında böyle bir sansız serbesti, devrimci-anti-faşist mücadelenin örgütsüz ve kendiliğinden bir şekilde yürüdüğü birçok yerde, bugün "geçerli" olan

bir durumdur; ve buralarda bertülörüş sağmalığı, "siyaset yapma" adına icra etmek sonuna kadar serbesttir; isteyen esnaftan haraç toplamakta; isteyen halka karşı zorbalık uygulayabilmekte; isteyen hürsüzlük ve lumpenlik yapmaktadır; "sosyal faşistlere" ya da başkalarına karşı cihat ilan edebilmektedir. En masum işler her grubun kendi siyasetini benimseyip benimsemediğine bakmaksızın herkese gazete satmaya, herkesten "yardım" toplamaya çalışmasıdır. Sonuçta bırakınız kavğaların önlenmesini, buralar tam bir "cehenneme" dönmektedir.

Bir Askıcının doğru birşey söylemesi ender rastlanan birşeydir. Geçenlere yine "Devrimci Yol'a karşı" dağıttıkları bir bildiriye tek doğru ifade vardı. O da, Tunceli'deki olumsuz duruma işaret eden ifadelerdi. Bir Askıcının bile görebildiği gibi, gerçekten Tunceli'de halk sol gruplar arasındaki ayrılıklardan ve çatışmalardan şikâyetçidir. Solculuk-devrimcilik adına yapılan serserilikler ve sol gruplar arası "aşiret çatışmaları" yüzünden halk içinde olumsuz bir durum vardır. Ama Tunceli'de kavğalar çoğunlukla "siyaset yasaklığı" gibi sebeplerden değil, başka değişik sebeplerden çıkmaktadır. Burada zaten siyaset yasaklığı değil herkesin "sadece ve sadece kendi disiplinine" (!) uyduğu bir kargaşa hakim olmuştur. (Tabii, herkesin, kendi "disiplinini", tavuk hürsüzlüğünden başlamak üzere neleri ihtiva ettiğini tahmin edebilirsiniz). Bu durumda yapılması gereken şey nedir? Devrimci Yol tarafından bu sorunun çözümünde de bilinçli anti-faşist kitlelerin devreye sokulması; bilinçli anti-faşist halk kesimlerinin katılımıyla, halk komitelerinin oluşturulması ve sorunların çözümünde bu komitelere en geniş yetki ve sorumluluk tanınması önerilmiştir. Kuşkusuz bu şekilde hemen herşey çözülecektir, ama öncelikle, hiç değilse halk devrimcileri kendi üstünde ve kendi adına tepişen bir kırk haramiler çetesini olarak göstermek çıkacaktır. Sonra, giderek herkesin uymak zorunda olduğu bir halk demokrasisi anlayışı geliştirilebilecek, kendi disiplininden ya da disiplinlişliğinden başka şey tanımayan gruplar da bir ölçüde de olsa bir demokrasi terbiyesine tabi tutulabileceklerdir. Bu şekilde Tunceli'deki gibi bir kargaşa ortamının önüne geçilmesinden de öteye birçok iyi şeylerin yapılabileceğine ilkenin başka yerlerinden birçok örnek göstermek mümkündür. Ne var ki Tunceli halkı tarafından da benimsenen bu önerinin karşısına kendi grup disiplininden başka birşey tanımayan HK ve benzeri oportünist gruplar çıkmıştır. Halk komitelerinin oluşturulması için 1978 yılında düzenlenen toplantının yapılacağı sinema salonu başka zamanlarda -Tunceli'de- birbirleriyle tepişmekten başka birşey yapmayan HK, HB ve benzeri gruplar tarafından ortaklaşa basılmış ve halk komitesi seçimini amaçlayan toplantı dağıtılmıştır. (Ne yazık ki bu oportünist bözöncülük karşısında Tunceli'deki Devrimciler etkili olamamışlardır). (**)

Aslında, Tunceli'nin adı çıkmıştır! Gerçekten, anti-faşist mücadelenin örgüt-şiz ve darmadağın olmağı, bütün anti-faşist kitlelerin örgütüllüğünün ve bunlara ait demokratik bir disiplin hakımı kılmamadağı, her grubun sadece kendi disiplinine tabi olduğı her yerde son derece olumsuz bir ortamın bulunduğı bilinmelidir. İyi bilmek gerekir, çünkü, bu durum sonuçta en geniş anti-faşist kitlelerin, devrimci mücadeleden-politikadan uzaklaşmasını getirecek çok önemli bir tehlikeyi kendi içinde barındırmaktadır. Eğer bu konuda gerekli devrimci müdahale ve doğru çözümler getirilemezse, bu durum Türkiye devriminin geleceğini olumsuz bir yönde etkileyecek önemli bir tehlike teşkil edecektir. Anti-faşist mevezlerde yaratılan kargaşa ortamı, geniş kitlelerin devrimci-anti-faşist mücadele saflarında hareket geçirememesi önemli bir tehlike potansiyeli dağıttığı bir rol oynayacaktır ki, bunun bir halk devrimi için ölümcül bir zaaf teşkil edeceği tartışmasız birşeydir.

İşte oportünizmin dayatmaları bu noktada önem taşımaktadır. Bir okulda KSD'cilerin ya da ötekilerin sadece ve sadece kendi sakat anlayışlarını parlık numuneleri olan bazı bildirileri dağıtıp dağıtmamaları (genel olarak devrimciliğe buluşturabilecekleri pislikler dikkate alınmazsa) önemli birşey değildir. Ama oportünizmin istediğı, ya da gerçekleştirmeye çalıştığı şey ODTÜ-ÖTK, SBF-DER, GAZİ-DER ve benzeri birim örgütlerinin işlerliğini ortadan kaldırılıp dağıtılmasıdır; ve bunun yerine tam bir gruplar anarşisinin egemen hale getirilmesidir.

Buğün, bu demokratik örgütlerin işlerliğini, onlara ait disiplin ilkelerini tümüyle yoketme ve yerine de her grubun kendi "siyasi" disiplinini geçirmeye çalışmaları, bir zamanlar AYOD ve benzeri merkezî gençlik örgütlerinden ayrılarak (YDGF, Dev-Gör gibi) her grubun kendi gençlik örgütünü oluşturmaları ve merkezî gençlik örgütlenmesini dağıtmaya çalışması gibi "görev" (!)ler ifa ettikleri hatırlanmalıdır. Bu, ortadaki bözöncülüğün (tarihi kökleri ile birlikte) daha iyi kavranmasını sağlayacaktır.

Kaldı ki, buğün sorun, yukarıdaki örneklerinden de görüldüğü gibi, gençlik birimlerinin, okulların çerçevesini çoktan aşmış ve devrimciler buğün geniş halk kitlelerinin faşizme karşı direniş mücadelesinin disiplinli ve örgütü bir şekilde geliştirilmesi görevleri ile yüz yüzedirler. Gençlik kitleleri içinde tecrit olmuşluğun sonucu olarak gençliğin kitle-sel örgütlerini dağıtmaya çalışın oportünistler ise bu kez aynı bözöncülüğün halk kitleleri içinde, köylerde, mahallelerde, fabrikalarda gelişen örgütü mücadelede taşıması kalmaktadır. Geniş halk kesimlerinin faşizme karşı direniş örgütlerinden, buralarda geçerli demok-rasi (ya da disiplin!) kurallarından sözetmeye başladığımızda her türlü oportünizm (nasrına basmışcasına) yine bağırıp çağırma başlamakta: Direniş Komitelerini siyaset yasaklığı ve dolayısıyla provokasyon örgütleri (!) olarak suçlamaya vardırarak kadar kendilerini geçmektedirler. İşte ("Jurnalci" bir dergi olarak tanıyan) "Öncü"deki "geçerli demokrasi ilkelerine uymak..." başlıklı yazının bir bölümü:

"Geçerli olan disiplin ilkeleri 'gelişen iç savaş koşulları tarafından ortaya çıkarılmış ve faşist saldırılara maruz kalan en geniş halk kesimlerinin faşizme karşı birleşik direnişin örgütlenmesini amaçlayan örgütlenmeler' miş. 'Faşizme karşı direniş mevezlerinde her kafasına esenin istediğini (siyaset yapma adına) yapmakta serbest olacağı bir kargaşa ortamı yaratılmamalı' imiş.

"... Kendi kafasından bir hayal uyduruyor, sonra herkesin bu hayale uymasını istiyor. İnanmayanları da 'disiplin' ilkelerine uymadığı için 'cezalandırıyor'. Tam bir megalomanı.

"Direniş Komiteleri hayalinizin bir ürünüdür... sizin yalnızca sizin örgütlerinizdir. Sizin taraftarlarınızın içinde toplandığı örgütler. Bu örgütlerin disiplin ilkelerine bir Kurtuluşçunun... uymasını beklemek budalalıktır..." (Öncü, Sayı 5, s. 19).

"Geniş kitlelerin faşizme karşı birleşik direnişinden", "geçerli olan disiplin (ya da demokrasi!)" ilkelerinden söz ederek nasırına basıldığı için olsa gerek; gelişigüzel sayıkıyor; bembelli manasını bile düşünmeden "megalomanı" den, "hayalcilik"ten sözediyor!

Hayal olan nedir? Gelişen iç savaş koşulları mı? Bunun sonucu olarak en geniş kesimlerin faşizme karşı birleşik direniş örgütlerinin yaratılması gereğı mi? Anti-faşist mevezlerde herkesin kafasına eseni yaptığı bir kargaşa ortamının olmasını ihtiyacı mı? Hayal olanlar hangileri?

Bütün bu yazılanlara "hayal ürünü" gibi sıfatlar takmaya kalkan birinin, ya buğün Türkiye'de yaşananlardan haberi yoktur; ya kafasından zoru vardır; ya da sadece Devrimci Yol tarafından ileri sürülen herşeye gözü kapalı karşı çıkmayı kendisine vazife edinen iflah olmaz bir oportünistten başka birşey değildir.

Ama insanın, sadece "Öncü" dergisi okusa bile, Türkiye'de yaşanan gerçeklere ait bazı şeyleri görebilmesi zor birşey değildir. Örneğin Öncü dergisinin öteki bazı yazılarında "Çorum Direniş" anlatılmaktadır ve bu yazıda devrimciler tarafından yıllardır anlatılmaya çalışılan ve yukarıda bahsedilen yazıda "hayal ürünü" olarak değerlendirilen gerçekler yarım yamalak da olsa aktarılmaya çalışılmaktadır:

"Gün Sazak'ın öldürülmesinden beri sürmekte olan faşist saldırı hızını kaybetmeksizin devam etmektedir. Eğer devrimciler bu saldırıların önüne yek-vücut olarak çıkmazlar, mücadelegüçlerini birleştirir Çorum'da olduğı gibi faşist saldırıların önüne dikilemezlerse bu saldırılar yavaşlamayacağı gibi faşistlerin yeni yeni mevzilerde güçlenmelerini ve saldırılarını yeni bölgelere doğru geliştirmelerini getirecektir... Bu tabloyu görüp de en azından fiili mücadele birliğini gerçekleştirmemek, faşizme karşı savaşaçığım diyen güçleri bir araya getirmemek, faşizmin hazırlanmakta olduğı genel bir katliamı kabullenmektir." (Öncü, s. 5).

Evet, "akıl yolu budur" derler! Gerçi, anlatılan durum sadece G. Sazak'ın öldürülmesinden ve Çorum olaylarından beri varolan yeni bir durum değil, Sivas, Malatya, Elazığ, Maraş olaylarından beri varolan, (yıllardır devrimcilerin yüzlerce kez tekrarlayıp durdukları) bir gelişmedir. Ama işin bu yanı önemli değildir. Görüldüğü gibi yukarıdaki yazıda "Gelişen iç savaş koşulları ve onun gereğı olarak en geniş kesimlerin faşizme karşı direniş örgütlerinin yaratılması gereğinden" sözedilmektedir. "...Savaşaçığım diyen... güçleri bir araya getirme" ihtiyacından sözedildiğine göre, ortada Devrimci Yol'un "iç savaş" dediğı ve (herşeyden önce KSD'nin evrim aşamasına tahrip eden) bir SAVAŞ var demektir. Savaşaçığım "güçleri bir araya getirmek" dengeliğine göre, yine herhalde Direniş Komiteleri türünden, ya da başka biçimde, farklı anıfsal ve siyasal eğilimlerden kişiler içinde yeraldığı "cep-hesi" bir örgütlenmeye ihtiyaç var demektir! (görsüzüz birlik olmaz!). Yoksa "Öncü" yazının bütün bunları, KSD yöneticilerine mi anlatmaya çalışıyor? Veya, Öncü yazar da mı hayal görüyor?

"Çorum direnişinden" başlıklı yazıda sunlar da yazılıyor: "(Çorum'da) tecrit olmaya başlayan HK grubu da devrimcilerin eylem birliğı içerisinde yer almak zorunda kaldı. Eylem sırasında tüm siyasi gruplar duvar yazılarının altına 'Devrimciler' imzasını attılar. HK grubu ise, direniş kendisine maletmek için, HK ve TDKP imzasını kullanmaya çalıştı. Diğer grupların (proletarya sosyalistlerinin de içinde bulunduğı) ortak mücadelelerine ve ortak bildiri dağıtmalarına karşı HK grubu tebbasına hareket etti: Herkes direnişte yerini alır barikatları beklerken HK'cı fırsatçılar halka gazete satmak ve başış toplamak için uğraştılar.

"Elbetteki hiç bir grubun siyasi faaliyeti hiç bir gerekçe ile engellenemez. Sadece ve sadece siyasal gruplardan sıcaık mücadeledenizi kazanmış olduğı bir durumda sorumluluk içinde davranmaları beklenir. Mücadelenin yarattığı birliğı siyasal çalışma yapma adına sabot etmemeye özen göstermek gerekir. (abç) (agy).

Görüyorsunuz, oportünizmin dar grupçu kafa yapısından bir nebze olsun kurtulabilen bir kimsede, Öncü dergisinin Çorum muhabiri bile olsa, gerçekleri (ya da Öncü'nün "geçerli demokrasi ilkelerine uymak" yazısının yazarının bizim gördüğümüzü ileri sürdüğü hayalleri!) görebilmekte.

Görüldüğü gibi, (hem de Devrimci Yol'a karşı ortak bir siyaset yasaklığı savaş) vermekle oldukları bir sırada) proletarya sosyalistleri, TDKP'nin proleter devrimcilerine karşı fena halde "siyaset yasaklığına" başvurmaktalardır. Ondan "TDKP-HK" imzalı bildiriler dağıtmamasını, "mücadelenin yarattığı birliğı siyaset yapma adına sabot etmemesini" istemektedir. Yani HK'nun kendi grup disiplininden başka bir demokrasiye uymasını istemektedir! Kaldı ki biz,

herkesin kendi imzaları ile bildirdi dağıtmamasını da değil, sadece ve sadece bildirdi dağıtırlken, örneğin Çorum'da oluşmakta olan komitelereğn (ki Öncü'nün Çorum muhabiri, Cumhuriyet gazetesinde bile bahsedilen bu komitelereğn -neden- bahsetmiyor) izin almasını; hal-kin en geniş katılımı ile demokratik bir muhteva taşıyacak şekilde oluşacak olan bu komiteler bünyesinde, devrimci bir halk demokrasisine ait disiplin ilkelerinin geliştirilmesini; herkesin buna uymasını; bu şekilde "mücadelenin yarattığı birliğı siyaset yapma adına sabot etmemesini"; ayrıca bu komitelerin faşizme karşı uzun vadeli birleşik direnme görevlerini yerine getirecek şekilde geliştirilmesini istiyoruz.

Bütün bunların bir hayal ürünü olmadığını Öncü'nün Çorum muhabiri de görebiliyorsa, neden KSD şefleri hala "hayallerden", "megalomanı" den söz ediyor? Neden ille de "Direniş Komiteleri hayalinizin bir ürünüdür. Sizin şu veya bu amaçları taşıyan örgütlerinizdir. Ama sizin, sadece sizin örgütlerinizdir. Sizin taraftarlarınızın içinde toplandığı örgütler. Bu örgütlerin disiplin ilkelerine bir Kurtuluşçunun... uymasını beklemek budalalıktır" diye kırdırmak durmaktadır.

Peki, kabul edelim ki bütün bunlar hayal; Direniş Komiteleri de bizim, sadece bizim örgütlerimiz! (hem hayal hem gerçek!). Peki o halde Çorum'daki gibi anti-faşist mevezlerdeki disiplin ilkeleri ne olmalıdır? Siz, sadece bize ait olmayan nasıl bir örgütlenme öneriyorsunuz? Bu örgütlere ait sizin de uymasını bekleyebildiğimiz nasıl bir disiplin öneriyorsunuz? Örneğin Çorum'da "Kazanılmış mevezlerin, mücadelenin sağladığı birliğı kalıcılığı ve devamlılığını sağlamak" için ne yapılmalıdır? Bunun için (Direniş Komiteleri yerine) nasıl bir örgütlenme biçimi ve ona ait nasıl bir disiplin ve demokrasi öneriyorsunuz? Özetle, anti-faşist mevezlerdeki geçerli olan disiplin ilkeleri nasıl birşey olmalıdır? Oportünizmin bu sorulara verdiği cevap "herkes sadece kendi disiplinine uysun, herkes istediğini yapsın" saçmalığından ibarettir.

Mademki Direniş Komiteleri sadece bizim örgütlerimizmiş, ya da hayalmış; o halde siz bütün anti-faşist halk kesimlerinin içinde yeraldığı, demokratik bir şekilde ve anti-faşist halk kitlelerinin katılımını sağlayacak biçimde oluşan örgütlenme biçimlerini öneriyor musunuz? Buralarda devrimci bir halk demokrasisine uygun bir disiplin uymayacağınıza inanmazsınız! 'bu sizin tarif ettiğiniz Direniş Komitelerinden başka birşey değildir! Direniş Komiteleri ise sizin hayalinizin ürünü olan provokasyon örgütleridir; siz bu anlayışınızdan vazgeçmedikçe, kavğalar da devam edecek, bu kavğalar da sizden insanları da ölebilecektir; çünkü proletarya sosyalistleri ne pahasına olursa olsun sadece ve sadece kendi örgütüllüklerine ait disipline uyacak başka hiçbir disipline uymayacaklardır' diye avaz avaz bağırma başlayacağın emin olabilirsiniz.

Bu ifadeler, onların bu konudaki söylediklerinin eksiksiz bir özetinden ibarettir.

Oportünizm, anti-faşist mevezlerde herkesin kendi grup siyasetinin egemen olduğu, herkesin kendi bildiğini, aklına estediğini yaptığı bir "siyaset yapma serbestliğinden" (!) başka birşey öneremez. Ve gerçekten de KSD ve benzeri oportünist gruplardan, anti-faşist mevezlerdeki devrimci halk çoğunluğunun demokratik bir şekilde oluşan iradesine ve onun gereğı olan demokrasiye uyma-

ını beklemek (kendilerinin de buyurduğu gibi!) "budalahlıktır". Bu, kendi siyasetine güvenemeyen, daima azınlıkta kalacağını; bugünkü siyasi gelişmelerin sonucu olarak sürekli bir erimeye ve yipranmaya uğrayan dar grup varlığını sadece her grubun kendi disiplinine tabi olacağı bir "gruplar anarşisi cennetinde" devam ettirebileceğini hesabeden bir "azınlık kompleksi"nin tabii bir sonucudur.

Oysa, kendi siyasetine güvenen bir grup bundan korkmaz. Bolşevikler, azınlık olmalarına rağmen (Ekim devriminden önceki dönemlerde) daima sovyetlerdeki geçerli demokrasiye sonuna kadar riayet etmişlerdir, oportünistlerin böyle bir demokrasi terbiyesi gösteremeleri, kendi siyasetlerine güvenemeyen bir "azınlık kompleksi"nin sonucu olmanın da ötesinde, onların kitlelere güvensizliğinin de bir sonucu ve ifadesidir. Revizyonistler kitleleri daima güdülecek bir sürü olarak görürler. Bu yüzden onlara göre kitlelerin (çoğunluğun) iradesi hiçbir şeydir; kendi azınlık grupçuklarının (sadece grup çıkarlarını hesaba katan) iradesi ise her şeydir! Onlar bu görüşlerini bazen "Leninist örgütlenmenin yukarıdan aşağıya bir rota izlemesi gerektiği" açısından savunmaya çalışırlar ve devrimcileri kitlelerin devrimci inisiyatifine verdikleri önem yüzünden bu Leninist örgütlenme ilkesine karşı çıkmakla suçlamaya kalkarlar (ki burada komünist parti örgütleri—devrimciler örgütü—için geçerli örgütlenme ilkeleri ile kitle örgütlenmeleri için geçerli ilkeleri bile rek birbirine karıştırmaktadırlar; bazen de düpedüz, *kitlelerin gerici olduğunu* ileri sürerler. (HK'cı oportünistler OD-TÜ'de, çoğunluk iradesi ile oluşan ÖTK demokrasisine, çoğunluğun gerici olduğunu gerekçesiyle—"ne yapalım Türkiye'de de halk AP'yi seçiyor" diyerek—uyumlaşırlar).

Kitleleri güdülecek bir sürü olarak gören bir revizyonist anlayışın sonucu olarak devrimci halk kesimlerinde demokratik merkezîyetçilik ilkeleri doğrultusunda çoğunluk iradesinin geçerli olması şeklindeki bir demokrasi anlayışını reddeden oportünist gruplar, buna karşılık (çoğunluk iradesine karşı) kendi azınlık grup iradesinin tahakkümünü savunurlar. Binlerce kişinin düşünce ve isteklerini hiçe sayanlar, ama "ben proletarya sosyalisti olarak işçi sınıfını temsil ediyorum" gibisinden laflarla kendilerinin bilmem ne siyaseti olduğunu söyleyen 3-5 kişiyi karşı bütün kaplarını sonuna kadar açılmasını isterler...

VI

O halde ne olacaktır? Oportünizmin bozguncululuğuna, anti-faşist mevzilerin birer "gruplar anarşisi alanı" haline dönüştürülmesine razı mı olunacaktır? "Ya bu anlayışımızdan vazgeçersiniz, ya da daha çok kavgaya çıkar ve sizden de ölenler çıkabilir" şantajına boyun mu eğilecektir?

Elbetteki hayır. Kesinlikle hayır! "Kesinlikle" diyoruz, çünkü bu, Türkiye devriminin geleceği ile ilgili sorundur. Evet, sol gruplar arasında çatışmaların doğması çok olumsuz bir durumdur. Ama anti-faşist mevzilerin bir kaos ortamına sürüklenmesi de en az bunun kadar olumsuzdur.

Öncelikle, okul ve benzeri yerlerdeki mevcut örgütlenmelerin ve buralardaki geçerli demokratik işleyişlerin hem de zor kullanılarak dağıtılmasına, asla müsaade edilmemelidir. Tersine bu örgütlülük ve demokrasi anlayışı, geliştirilmesi, ülkenin birçok yerinde gelişmekte olduğu gibi fabrikalarda, köylerde, mahallelerde egemen hale dönüştürülmelidir. Buralarda en geniş anti-faşist işçi, köylü ve halk kitlelerinin katılımıyla komiteler oluşturulmalı ve bu komitelere geniş yetkiler tanınmalıdır.

Her grubun kendi bildiğini okuduğu, ("ajitasyonda ve propaganda da serbestlik, eylemde de serbestlik" türünden bir "ilke"nin egemen olduğu!) bir yerde sadece ve sadece sınırsız bir kargaşa doğar. Bu yüzden faşizme karşı direniş mevzilerinde herkesin siyaset yapma adına, istediğini yapmakta serbest olduğu bir kargaşa ortamının yaratılmasına asla izin verilmemelidir. Buralarda, devrimci bir halk demokrasisi anlayışına uygun bir demokrasi ve disiplin anlayışı egemen olmalıdır. Fabrikalardaki işçi komitelerine, köy ve mahallelerdeki halk komitelerine inisiyatif ve yetki tanınmalı, bunlara ait demokrasiye herkesin uyması sağlanmalıdır; ve devrimci halk çoğunluğunun iradesine ve ona ait demokratik disipline uymayı kendi "proletarya sosyalistliği", ya da "TDKP'liği"ne sığdıramayanların, devrimci hareketi dejenere etmesine asla müsaade edilmemelidir...

Bu görüşlerimiz eleştirilebilir. Yeri ne daha doğru ve daha geçerli çözümler önerilirse onları da tartışmaya ve kabul etmeye hazırız. Ama kimse bize, anti-faşist mücadelenin daha örgütlü bir şekilde yürütülmesi gereği ortada iken, mevcut örgütlenmelerin dağıtılması manasına gelen bir bozguncululuğu—hem de zor kullanarak— kabul ettirmeye kalkmamalıdır.

KSD yazarları "siyaset yasakçılığı devam ederse, ona karşı mücadele de devam edecektir" diyerek "siz bu anlayışımızdan vazgeçmedikçe daha çok kavgalar çıkar" şeklinde sözler söylüyorlar.

O halde, oportünizmin bozguncululuğu devam ederse, bozguncululuğa karşı mücadele de sonuna kadar devam edecektir!

Çünkü, tarihte oportünizmin üstüne basmadan yükselen bir tek devrim yoktur!

DİPNOT:

* Bu ifadeler karşısında KSD yazarları "gördünüz mü? Devrimci Yol'cular çatışmalara karşı çıkmayın diyorlar" diye basit demagojilere başvuru yapıyorlar. "Sadece karşı çıkmakla yetinmeyip, bu çatışmaları önlemek için etkin çareler bulmak gerekir" sözlerini, "çatışmalara karşı çıkmayın diyorlar" diye çarpıtmaya kalkışın bu "büyük teorisyenlerin" önderlik ettiği koca "proleter sosyalist" hareketlilerden ne hayır geleceğini varın siz hesabedin.

** Benzer bir olay da Ankara'da meydana gelmiştir. Geçen yıl Ankara-Cincin ve Öveçler'de HK ve Devrimci Yol taraftarları arasında kavgalar çıkmış, devrimciler kavgaların halk kitlelerinin önünde tartışılarak, halkın vereceği karar doğrultusunda çözümlenmesi önermişler ve sorun bu şekilde halkın önünde tartışılarak çözülmüştür. Halk temsilcilerinin kendilerini suçlu bulması üzerine HK sorumlularının küfür ederek saldırılarda bulunması, onların bütünüyle teçrit olara böyeye giremez hale gelmelerine yol açmıştır.

FAŞİZM YOK
OLMADIKÇA
EVLAT ACISI
SON
BULMAYACAKTIR

KADIN SORUNU

Kapitalist toplumda kadınların ezilmişliği, 'ikinci cins' oluşu hepimizce bilinen bir olgu. Kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelenin başarıya ulaşması için kadın, erkek tüm halkın omuz omuza vermesi gerekliliği de bir diğer olgu.

Peki ama bunları söylemek, kapitalizmden nitelikçe çok farklı bir toplum olan sosyalizmi kurma mücadelesindeki devrimciler açısından yeterli mi?

Marks, sınıfsız toplumun gerçekleşmesinin temel ölçütlerinin, kafa-kol emeği, kır-kent, kadın-erkek arasındaki ayrım ortadan kalkması olduğunu söyler. Sınıfsız topluma geçişte bir süre için sosyalizm, kadını erkekle eşit ilacacak, ona toplum içinde layık olduğu onuru verecek koşulları hazırlar.

Bunları hep biliyoruz... Peki bu bildiklerimiz, kurmak istediğimiz topluma özgü ilişkilerin nüvelerini bugünden içimizde canlandırmak isteyen bizlere nasıl yansıyacak? Kadın-erkek ilişkileri konusunda, sınıflı toplumların binlerce yıllık birikiminin-bize empoze ettiği her türlü önyargı ve şartlanmayı kırarak... Değil mi? Yani kadına bir ev kölesi erkeğin ihtiyaçlarını tatmin eden bir varlık ve bir çocuk bakıcısı olarak değil, bir insan, bir yoldaş olarak bakacağız.

Kendini en "devrimci" gören erkeklerimizin bile bu bakış açısına kolayca ulaştığı söylenemez. Çünkü erkek, sınıflı toplumda kadına atfedilen niteliklerden yarar sağlar. Yani kadının kendisine hizmet eden konumunu kurtmasını, kendisiyle eşit bir konuma gelmesini ve hak iddia etmesini hazzedemez. Nasıl kapitalist, örgütlü hak isteyen işçiye, "daha çünkü şalvarı yırtık, kapımda el pençe divan bekleyen teres, bugün ne hakla baş kaldırıyor" diye öfke duyarsa, erkek de "devrimciliğinin" huzura bağlı olarak, kendisiyle eşit konuma gelmek isteyen kadına, karısına veya kızına öfke duyar. Bunu kimi zaman belli eder, "tamam, ben feodalim, beni böyle kabul edin" diye kestirip atar ya da davranışına "devrimci" kılıflar bulur: "benim çok önemli işlerim var" gibisinden. İşte bu nedenle Engels "Ailede erkek burjuva, kadın proletardır" demiştir.

Dolayısıyla kadınlar, bilinçlenen ve toplumsal mücadelede katılmaya karar veren kadınlar önce kendi çevrelerindeki erkeklerle mücadele etmek zorunda kalırlar. Onlardan gelen engellemeleri kırmaya çalışırlar. Ve be engellemeleri ideolojik olmanın ötesinde ev işleri ve çocuk bakımı gibi maddi biçimler alır. Çalışan kadın, ev işlerinde ve çocuk bakımında kocasından hemen hiç yardım görmediği için, her türlü toplumsal etkinliğin dışına itilir. Bu noktada sorunun çözümü, ev işleri ve çocuk bakımının karı koca arasında eşit paylaşılması, erkeğin kadına hizmetçi ve bir tatmin aracı gözüyle bakan her türlü anlayışı kırmasıdır.

Bu da, bilinçli bir ideolojik mücadeleyi gerektirir; sınıflı toplumun kadına bakış açısını erkeklerde ve kadınlarda kırarak bir ideolojik mücadeleyi. İşte bundan ötürü, "Hep birlikte devrim mücadelesine katılmalıyız" demek, "Sömürüyü ortadan kaldıracak, eşitsizliğin temelini yıkacak sorun çözümler" demek yeterli olmamaktadır. Yeterli olmamaktadır. Yeterli olmadığı, kültür ve üst yapı sorununa gereken önemi vermeyen sosyalist toplumların bugünkü durumu gösteriyor.

Bir nokta daha, feminizmi "ucuz kadın ve çocukları çalıtırmak üzere tezgahlanmış bir burjuva oyunu" olarak tanımlayıp "aletleri de burjuvazinin guduruk, evde kalmış kızlardır" demek için kolayına kaçmak oluyor. Batı toplumlarının burjuvazisi de kendi yayın organlarında, feminist burjuvazisi de kendi yayın kurumlarında, liderlerinin resimlerini basarak, "bu çirkin kadınlar koca bulamadığı için böyle şeylerle uğraşıyor" diyor. Oysa feminizm, bugün sınıf mücadelesini saptırıcı bir araç olarak kullanılsa da, kadınların sınıflı toplumdaki ezilmişliklerine bir tepki olarak ortaya çıkmıştır. Çıktığında, ilerici bir öze sahiptir. Burjuvazinin feodalizme karşı verdiği mücadeleden ilerici olması gibi. 1848'de ABD'de kadın haklarını savunmak üzere toplanan ilk kongrenin aynı zamanda köleliğin kaldırılmasını savunmakta olduğunu belirtmek isterim. Mücadelemiz elbette kadın-erkek birlikte kapitalizme karşı, ama aynı zamanda kendi içimizde kapitalizmin değer yarıları ve dışınığın tarzına karşı olmalı.

FAŞİZM ve İÇ SAVAŞTA ORDUNUN ARTIRILAN ROLÜ

FAŞİSTLERİN, faşizme karşı olan herkese saldırılarının alabildiğine yükseldiği, Kemal Türkler'den CHP Milletvekili Abdurrahman Köksaloğlu'na kadar uzanan faşist cinayetlerde ard arda pek çok CHP yöneticisinin de katledildiği, Çorum ve Fatsa operasyonlarında faşizmin çirkin yüzünün alabildiğine sergilendiği bir ortamda, Ecevit nihayet Demirel'le karşılıklı oturup konuşabilme başarısını(!) elde etti. "Diyalog"la birlikte ordunun ve komutanların istekleri üzerine polemikler yeniden başladı. Bir taraftan Ecevit, "diyalog"da Demirel'in, komutanların istekleri üzerine ihşaslar yaptığını söyleyerek bazı baskı yasalarının Meclislerden çıkarılmasında hükümete destek olunması kararını grubunda aldırırken, öte yandan Demirel de Millî Güvenlik Kurulu kararları üzerine uzun uzun konuşarak DGM'ler, Olağanüstü Hal, sıkıyönetim kanunu ve diğer baskı yasalarını çıkartmak için sağa sola tehditler yağdırmaya girişiyor.

Demirel'in, Ecevit'i ve CHP'yi ordu müdahalesi ile korkutarak istediğini yaptırıp yaptıramayacağı (ve asıl istediği şey olan bir erken seçime de razı edip edemeyeceği) önümüzdeki günlerde açığa çıkacaktır.

Diyalogun şimdiden ortaya çıkardığı gerçekler ise, yaşanan siyasi gelişmeler içinde CHP politikalarının açmazının ve CHP yönetiminin aczinin bir kere daha sergilenmesi ve faşizmin bu açmazları kendi politikaları yönünde çok iyi değerlendirebildiğinin bir kere daha kanıtlanmasından başka birşey olmamıştır.

ORDU üzerine polemiklerin yanısıra cunta söylentilerinin de son günlerde çok yaygınlaşmış olduğu dikkati çekmektedir. Eğer bu söylentiler, Ecevit gibi birilerini korkutarak birşeyler yaptırmak gibi bir maksatla çıkartılmış değilse, ordunun yönetime el koymasıyla işlerin ve "anarşinin" düzlebileceği şeklindeki ham hayallerin bir kısım yüksek rütbeli subaylarca da paylaşılmasına başlandığına işaret eder.

Bugün ordunun doğrudan müdahalesi, yaşanan çatışmaları daha da derinleştirecek ve iç savaşı bugünkü boyutlarından çok ileri boyutlara, daha yaygın ve kitlesel silahlı çatışmalara doğru sürükleyecektir. Faşist bir darbe teşebbüsü çok yaygın ve şiddetli bir direnişle ve silahlı karşı koyuşla karşılaşacak, neticede, bugün toplumun genişçe kesimlerini kucaklayarak süren çatışmalar, orduyu da içine alarak en geniş boyutlara ulaşacaktır. (Böyle bir gelişmenin ordunun bölünmesini de beraberinde getireceği açıktır).

Mevcut ekonomik, politik koşullar ve Orta Doğu bütünlüğü içindeki jeopolitik durum gözönünde bulundurulduğunda faşist bir darbenin sonunun faşistler için hüsrarla biteceğini anlamak o kadar zor değildir. Faşistler de bunu iyi bildiği için böyle bir darbeye başvurmaktan kaçınmakta, bunun yerine içinde kendilerinin de yer aldığı, görünüşte "sağa da sola da karşı" cuntalar örgütlemeye, ordu içinde "ordunun müdahalesinin kaçınılmazlığı" fikrini geliştirmeye çalışmaktadırlar. Bugünkü koşullarda ABD'nin Türkiye'de sonu bilinen bir maceraya kalkışıp kalkışmayacağı belli olmamakla birlikte, darbeciliğin mantığında önemli ölçüde maceracılığın bulunduğu gerçeğini de gözönünde bulundurarak hazırlıklı olmakta yarar vardır... Darbecileri bütün halkın en yaygın ve şiddetli silahlı direniş eylemleriyle karşılamaya ve bunların kaçınılmaz sonlarını bir an önce getirmeye hazırlıklı olunmalıdır.

Darbe söylentileri faşizmin, orduyu iç savaşa giderek artan bir şekilde doğrudan katmaya yönelik politikalarının geldiği en son noktaya işaret etmektedir. Bugün uygulanan sıkıyönetimler bunun en somut kanıtı olmakla birlikte sıkıyönetim olmayan illerde ve bölgelerde de ordunun aynı politikayla parça parça savaşa sokulduğunun yeni örnekleri yaşanmaktadır. Çorum olayları, Fatsa olayları bir bakıma bu tespitin kanıtlanması da sayılmalıdır. Öyle ki Fatsa'da ordu birlikleri mas-

DEVİRİMCI YOL

AĞUSTOS 1980

SAYI:37

15TL

keli faşist katillerin komutasında operasyonlara sokulmaktadır. Şimdilerde Demirel, "sıkıyönetimin başarısı devletin kaderiyle eşdeğerdir", vb. lafları sıkça kullanarak sıkıyönetim komutanlarının yetkilerinin artırılmasını ve ordunun halka karşı savaşa daha da artan yetkilerle ve daha geniş ölçekli bir katılımını temin etmeye çalışıyor.

Ordunun yönetime doğrudan el koymasıyla, Demirel'in istediği biçimde iç savaşa katılması durumları arasında ne fark olacak? Demirel, kendisi hükümette olmak koşuluyla, ordunun, faşizm lehine olmak üzere istediğini yapmasını sağlamaya çalışıyor ve bir dereceye kadar da başarılı oluyor. O halde darbe söylentileri mesnetsiz de olsa, ordunun halka karşı savaşa giderek artan ölçüde sokulması karşısında Devrimcilerin görevleri açısından değişen fazla birşey yoktur...

BUGÜN faşist güçlerle halk güçleri arasında bütün ülkeye yayılmış amansız bir çatışma sürmektedir. Yaşanan faşist saldırılar, katliamlar, işkenceler, baskılar faşizmin halkı köleleştirmek ve devrimcileri yoketmek amacıyla yürüttüğü savaşın birer parçasıdır. Bütün ülke faşizme teslim olmak istemeyen halkın ve devrimcilerin yiğitçe direnişlerine de sahne olmaktadır.

Son zamanlarda yaşanan faşist saldırılar, Devrimcilerin yıllardan beri söyleyegeldiği "faşizmin mevcut Devlet eliyle yarıdan aşağıya doğru genişletilmeye ve yerleştirilmeye çalışıldığı, faşistlerin devlet kaynaklı ve devlet destekli saldırılarla iş-gallerini yaygınlaştırmaya çalıştıkları" görüşlerinin olaylar içinde tekrar tekrar doğrulanmasına ve bu görüşlerin, saldırılara maruz kalan halk kitlelerince de kavranılmasına yolaçmaktadır. En son Çorum ve Fatsa olaylarında faşist güçler arasındaki koordinasyonun devlet içinde ve devlet eliyle sağlandığı gerçeği bütün açıklığı ile gözler önüne serilmiştir.

Çorum'da bir yandan sivil faşist çeteler katliam hazırlığı yaparken diğer yandan İçişleri Bakanlığının katliamdan bir gün önce katliamı kolaylaştırıcı tedbirler alınması için telgraf-la talimatlar gönderdiği; Kayseri'de valinin ve polisin faşist canilerle nasıl birlikte çalıştıkları, keza Nevşehir ve Kırşehir'de vali, polis ve sivil faşistlerin işbirliğinin örnekleri gazetelere yansdı. Ordu'ya, katliam yaptırmak için gittiğini söylemekten bile çekinmeyecek kadar gözü dönmüş ve dengesini yitirmiş bir halk düşmanı olan valinin halka yaptığını duymayan kalması. Faşist vali bir yandan halka işkenceler yaptırıyor, faşistlere polis üniformaları giydirtip halka saldırtıyor; dükkanları yaktı- rıp yıktırıyor, diğer yandan sivil faşist çeteleri bizzat örgütleyip katliam seferlerine çıkıyordu. Fatsa "Nokta Operasyonu" da ise maskeli faşist caniler askeri birliklere komuta ediyordu.

Önümüzdeki günlerde faşizmin saldırılarının özellikle, "Hassas Bölgeler" diye tanımladıkları (halkın direnişinin kırılıp faşist işgal altına sokulmasında öncelik verdikleri) bölgelerde yoğunlaşarak artacağına ve bu saldırıların geniş ölçekli saldırılar olacağına dair pek çok belirti mevcuttur. Böylesi saldırılar için de hükümet, sıkıyönetim, valiler, emniyet örgütleri, sivil faşist çeteler, ordu içindeki faşistler, kontrgerilla ve faşist güçlerin kontrolü altındaki kamuoyu oluşturma merkezleri arasında koordinasyon oluşturulmuş durumdadır.

Bu durumda Devrimcilerin, faşizmin daha geniş ölçekli saldırılarına hazırlıklı olmaları gereği açıktır. Devrimciler halkı faşizmin bu saldırılarını defetmeye yetenekli bir mücadele anlayışıyla eğitime; en geniş halkın direnişini bu saldırılar karşısında dikebilecek yetenekte örgütleri yaratma çalışmalarını hızlandırmalıdır. Devrimciler eylem çizgilerini ve örgütlenmelerini bu saldırıları göğüsleyip püskürtmeye yönelik bir anlayışla geliştirmelidirler.